

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 117 / IV legislatura / Setè període

Dijous, 16 de març de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 64

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre l'aprovació del Pla intermodal de transports (PIT) de la regió metropolitana que inclogui el Pla de mínims presentat per l'EMT (Reg. 26198)

Formulació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 6502).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 6502).

Repregunta: Sra. Martí i Conill (S) (p. 6502).

Segona resposta: conseller (p. 6503).

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment del conveni signat l'any 1991 entre l'EMT, el Govern de la Generalitat i el MOPTMA referent a la línia II (Reg. 26199)

Formulació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 6503).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 6503).

SUMARI (2)

- Repregunta: *Sra. Martí i Conill (S) (p. 6503).*
Segona resposta: *conseller (p. 6504).*
Preguntes al Consell Executiu sobre quan va conèixer el conseller d'Economia i Finances la utilització inadequada dels 1.000 milions de pessetes de l'aval concedit a Grand Península, SA (Reg. 26211) i sobre les afirmacions del senyor Javier de la Rosa en relació amb la utilització de l'aval de Grand Península, SA (Reg. 26212)
Formulació: *Sr. Fuentes (IC) (p. 6504).*
Resposta: *conseller d'Economia i Finances (p. 6504).*
Repregunta: *Sr. Fuentes (IC) (p. 6505).*
Segona resposta: *conseller (p. 6505).*
Preguntes al Consell Executiu sobre les raons que aconsellen emprar interns dels centres penitenciaris en la neteja de boscos i l'extinció dels incendis (Reg. 26338), sobre les condicions en què treballarien els interns de centres penitenciaris emprats en la neteja de boscos i extinció d'incendis (Reg. 26339) i sobre si hi ha cap programa del Departament de Justícia en relació amb la possibilitat que els interns dels centres penitenciaris treballin en la neteja de boscos i l'extinció d'incendis (Reg. 26340)
Formulació: *Sr. Oliart (S) (p. 6505).*
Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 6506).*
Repregunta: *Sr. Oliart (S) (p. 6507).*
Segona resposta: *conseller (p. 6507).*
Pregunta al Consell Executiu sobre la situació legal de la Secció de l'Institut de Formació Professional de Ripoll, dependent de l'IFP de la Garrotxa, en relació amb el lloguer dels locals que ocupa (Reg. 26414)
Formulació: *Sr. Piella (S) (p. 6508).*
Resposta: *conseller d'Ensenyament (p. 6508).*
Repregunta: *Sr. Piella (S) (p. 6508).*
Segona resposta: *conseller (p. 6508).*
Pregunta al Consell Executiu sobre les possibles repercussions de la situació legal de l'Institut de Formació Professional de Ripoll, en relació amb el lloguer de l'edifici que ocupa (Reg. 26415)
Formulació: *Sr. Piella (S) (p. 6509).*
Resposta: *conseller d'Ensenyament (p. 6509).*
Pregunta al Consell Executiu sobre el congrés Catalunya Jove 95 (Reg. 23548)
El Sr. Bargalló (ERC) n'anuncia la retirada (p. 06509).
Pregunta al Consell Executiu sobre els accessos al Pallars Sobirà (Reg. 23848)
El president n'anuncia la retirada (p. 6509).
Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Departament d'Ensenyament ha atorgat una subvenció al Comité Español de Colegios del Mundo Unido (Reg. 25606) i sobre les activitats del Comité Español de Colegios del Mundo Unido (Reg. 25607)
Formulació: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 6510).*
Resposta: *conseller d'Ensenyament (p. 6510).*
Repregunta: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 6510).*
Segona resposta: *conseller (p. 6510).*
Pregunta al Consell Executiu sobre l'esdevenidor del cultiu d'avellaners a la zona del Camp de Tarragona (Reg. 25925)
Formulació: *Sr. Benach (ERC) (p. 6511).*
Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 6511).*
Rèplica: *Sr. Benach (ERC) (p. 6511).*
InterpeHació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pla integral de la família (Reg. 24105) (Punt onzè de l'ordre del dia.)
Formulació: *Sr. Reguant (M) (p. 6512).*
Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 6514).*
Rèplica: *Sr. Reguant (M) (p. 6515).*
Contrarèplica: *conseller (p. 6516).*
Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política general de les oficines de Benestar Social (Regs. 25566 i 26165) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)
Presentació: *Sr. Ferran (S) (p. 6517).*
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

SUMARI (3)

Torn a favor: *Sr. Bosch (ERC)* (p. 6518).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, d'addició)

El Sr. Codina (CiU) n'anuncia la retirada (p. 6519).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M)* (p. 6519), *Sra. Montserrat (P)* (p. 6520), *Sra. Mayol (IC)* (p. 6520) i *Sr. Codina (CiU)* (p. 6521).

Posició del grup presentant: *Sr. Ferran (S)* (p. 6522).

Votació: *rebutjada per 38 vots a favor, 57 en contra i 1 abstenció* (p. 6523).

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia i un minut.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 64.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Entrem en el punt de l'ordre del dia relatiu a les preguntes amb resposta oral.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'aprovació del Pla intermodal
de transports (PIT) de la regió metropolitana
que inclogui el Pla de mínims presentat
per l'EMT*

La primera pregunta, sobre l'aprovació del Pla intermodal de transports de la regió metropolitana, la formula la diputada senyora Rosa Martí, que té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. La pregunta és molt breu i diu textualment: quan té previst, el Govern de la Generalitat, aprovar el Pla intermodal de transports de la regió metropolitana, que inclogui el Pla de mínims presentat per l'Entitat Metropolitana, on contingui la prolongació de les línies III i IV a Nou Barris?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Jaume Roma i Rodríguez): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, com vostès saben, la Comissió Coordinadora del Transport Metropolità, creada segons la Llei 7 del 87, va elaborar el Pla intermodal de transports que tots vostès coneixen, ja que va ser distribuït a les institucions, ajuntaments i empreses el juliol del 93.

Aquest Pla contempla totes les prolongacions de línies que es consideren necessàries per al bon servei de l'àrea metropolitana, entre les quals hi ha les línies III i IV, com ja saben. El que no contempla el Pla és la prioritització dels diferents projectes d'ampliació de xarxa, malgrat que alguns estan bastant estudiats, com és el cas de les prolongacions en les mateixes línies II i III.

Cal dir que en els nombrosos treballs que han estat necessaris per fer el Pla intermodal de transports s'han escoltat opinions de totes les administracions, associacions de veïns i associacions d'usuaris. És per això que creiem que és un pla plenament consensuat, no solament pel que fa a noves línies o ampliacions, sinó també als imprescindibles projectes i criteris d'intermodalitat, intercomunicació i integració tarifària.

També cal fer notar que amb posterioritat s'ha desenvolupat amb els operadors i la Generalitat de Catalunya, per avançar encara més en la definició de projectes més concrets, el Pla d'actuacions prioritàries urgents, anomenat el PAPU, que només inclou arranjaments, reparacions i millores tècniques per a l'explotació. I un altre tema que considerem prioritari: el projecte d'integració tarifària. Aquest pla també s'ha acabat fa pocs mesos, i ha servit per detectar les grans mancances i necessitats d'arranjament a la xarxa actual.

El criteri que hem seguit, ha seguit la Generalitat de Catalunya fins ara, és el d'anar treballant el Pla i fins i tot començar aquest any alguna obra considerada urgentíssima, el pla de renovació de la instal·lació elèctrica, en concret de la línia I, sense haver-se aprovat formalment el PIT, fins que existeixi l'autoritat única de transport. Creiem que és aquest organisme, l'autoritat única de transport, que ha de néixer sense cap hipoteca i, per tant, el que ha de determinar definitivament el Pla intermodal de transports.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Jo no dubto, el Grup Socialista no dubtem pas de la bona voluntat del nou conseller respecte al tema del transport, però, en tot cas, no ens contesta la pregunta que li formulem, que és: quan té previst el Govern aprovar el Pla intermodal de transports?, que, com molt bé ell ha dit, hi ha una primera redacció de l'any 93, però de l'any 93 a aquests moments, l'any 95, ha passat molt de temps i porta molt de retard, i és competència del Govern de la Generalitat l'aprovació del Pla intermodal de transports, i tampoc s'ha aprovat el Pla de mínims del 94-96, que és exactament el pla que preveia precisament la construcció del metro a Nou Barris. Fa un any i mig que el conseller, la Conselleria, tenen sobre la taula aquest pla. El conveni a l'entorn de l'autoritat única també porta dos anys de retard, i no invertir en transport públic, senyor conseller, ens portarà un dia a analitzar què costa això a l'economia del país. Nosaltres entenem que hi ha un bloqueig per part del Govern de la Generalitat en el tema de l'aprovació del Pla intermodal, i en els Pressupostos de l'Estat de l'any 94, precisament hi havia una esmena de 500 milions de pessetes, que estava destinada a redactar el projecte constructiu de les línies III i IV, que són les línies que han de portar el metro a Canyelles i a Nou Barris. Què se n'ha fet, d'aquests 500 milions de pessetes? S'han utilitzat o no? I és únicament competència del Govern de la Generali-

tat redactar el Pla intermodal i, per tant, que el metro arribi a Nou Barris o a qualsevol lloc de l'àrea metropolitana és competència de la Generalitat. I és evident que el Govern està més a favor del transport privat que no pas del transport públic, perquè si s'hi haguessin destinat els 5.500 milions de pessetes que s'han destinat a l'autopista A-16, el metro avui ja arribaria a Nou Barris; no avui, sinó que ja faria temps. En canvi, el Govern no va dubtar a traspasar 5.500 milions de pessetes per a una inversió d'infraestructura privada en l'autopista A-16, i no els ha invertit, per tant, en el metro. És evidentment, doncs, una actitud favorable del Govern de la Generalitat cap al transport privat en lloc de cap al transport públic.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Al senyor conseller li resten trenta segons, eh?, mig minut, per contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyora diputada, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres, per ser consistents i no hipotecar l'autoritat única, que és voluntat de tots els grups de tirar-la endavant de forma urgent, creïem que era bo i oportú que realment el Pla intermodal de transports fos aprovat definitivament, fos proposat per aquesta autoritat única al Govern, l'Executiu, que és el que té la responsabilitat de la seva aprovació. Per tant, en la immediatesa de la constitució aquesta, i en la consistència, serà quan aprovarem definitivament el Pla intermodal de transports.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el compliment del conveni
signat l'any 1991 entre l'EMT, el Govern
de la Generalitat i el MOPTMA referent
a la línia II*

La següent pregunta és sobre el compliment del conveni signat l'any 91 entre l'EMT –l'Empresa Metropolitana de Transports– i el Govern de la Generalitat, que també formula la senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Sí, la següent pregunta va en el sentit de conèixer per part de la cambra quin és el grau de compliment del conveni que es va signar l'any 91 entre l'Entitat Metropolitana, el Govern de la Generalitat i el Ministeri referent a la línia II.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor conseller Roma té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada, el conveni signat l'any 91 parla de 36.000 milions de pessetes –12.000 a càrrec de l'Administració de l'Estat i 24.000 a càrrec de la Ge-

neralitat de Catalunya. En aquests moments, la Generalitat ha compromès i acabat i gastat, ja, 17.000 milions de pessetes i abans d'acabar l'any 95, haurà compromès fins a 24.000 milions, sense haver contractat el tram de la línia II, Sant Antoni - Montjuïc - Palau Nacional, que la previsió era de 7.000 milions de pessetes. Per què? Això vol dir que hi han hagut escreixos degut a un seguit de valors que ara especificaré de forma detallada.

El primer és el tema dels desnonaments. Entre la previsió que feia el projecte i la realitat hi ha hagut un escreix de 1.000 milions de pessetes. El canvi del valor d'IVA –que vostès saben que ha variat de 4 punts, l'IVA– ha passat a una avaluació nova de 1.500 milions de pessetes. El canvi de projectes de les estacions existents, quatre de les estacions que estaven programades per renovar-se, a l'hora d'executar-se en el túnel nou, evidentment, s'han hagut de canviar de nou, de comú acord amb la Comissió de Seguiment de què formen part totes les administracions afectades; valor: 2.500 milions de pessetes. I escreixos derivats de les diferents situacions específiques i canvis de preus han estat de 2.000. Per tant, tenim un escreix de 7.000 milions de pessetes, que ha anat a càrrec, exclusivament, del pressupost de la Generalitat, vist que el conveni era un conveni d'adhesió que deia, deixava ben clar que l'aportació de l'Estat era exclusivament de 12.000 milions de pessetes i que qualsevol pesseta de desviació no aniria a càrrec compartit, d'un terç i dos terços, sinó de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres, la decisió... I el calendari és el següent: com ja vàrem comentar al seu dia, el 15 de març –o sigui, ahir– s'han acabat les obres d'infraestructura del tram Sagrada Família - Sant Antoni i la previsió és que, un cop decidit per la decisió del Ple de l'Ajuntament de Barcelona de no portar la línia finalment a la muntanya de Montjuïc, es pot acabar el tram de Paral·lel dins de l'any 1995 i acabar tota la línia II, de Sagrada Família a la Pau, a final de l'any 1996.

Aquestes han estat les previsions al respecte i les desviacions afectades. Sí que anticipar-li que, dels 7.000 milions de pessetes que d'alguna manera hi ha hagut desviació, la Generalitat destinarà els 7.000 –que no hi són– a la preferència, com sempre ha manifestat, de portar el metro on hi ha la gent, que és el tema de Nou Barris.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. És evident, per la resposta de l'honorable conseller, que se'n dedueix que les inversions no han estat les compromeses en el conveni, que eren de 24.000 milions de pessetes.

I vostès tenen un calendari mòbil i un pressupost mòbil, sembla. El conseller Molins ja havia dit que l'any 92 la línia II estaria acabada. És evident que cada vegada que es donen explicacions respecte al compliment del conveni s'han de tapar moltes vergonyes i que vostès gestionen tard i malament, perquè no han fet les obres previstes en el conveni de

la línia II ni han gastat la totalitat dels diners, i a més a més han sofert desviacions considerables respecte al pressupost que tenien previst inicialment. I tampoc han fet, del conveni que tenien signat, les obres del triangle de la Sagrera, que eren unes obres molt barates i que estaven previstes en el conveni per a l'any 94, i que haurien permès que el metro..., o la possibilitat de connexió de Nou Barris.

Honorable conseller, la disjuntiva entre Montjuïc i Nou Barris és falsa. Complir el conveni de la línia II no condiciona l'arribada del metro a Nou Barris. Vostès tenen una pila d'incompliments, tenen cinc «nos» al transport públic de l'àrea metropolitana: «no» al Pla intermodal, «no» al Pla de mínims, «no» al contracte programa, «no» a la tarifa única, «no» a l'autoritat única. La seva política és —com he dit abans— a favor del transport privat i no a favor del transport públic. I a més a més tenen un altre objectiu, que és confondre l'opinió pública i utilitzar el metro com a arma electoral. El Grup Socialista ha presentat reiteradament esmenes als pressupostos, que és on es debat la qüestió econòmica, per tal que hi haguessin noves inversions a la xarxa de metros, i sempre han estat votades en contra.

Prolongar i estendre la xarxa de metros és una competència estricta del Govern de la Generalitat. I li voldria donar dues dades molt concretes, honorable conseller: quan el metro depenia del Govern de l'Estat es feien dos quilòmetres de metro a l'any; des que el metro depèn de la Generalitat només es construeix un quilòmetre de metro a l'any; hi hem perdut i hi hem perdut molt. I també les inversions que s'han fet en el metro des que el Govern de la Generalitat té aquestes competències han estat una pesseta per viatge i per quilòmetre; en canvi, les inversions a Ferrocarrils de la Generalitat han estat de nou pessetes viatge i quilòmetre.

Per tant, és evident que no hi ha un esperit ni d'arribar a trobar solucions per al problema del transport ni tampoc hi ha un esperit per tal d'invertir més en el que és la xarxa de transport públic, que és competència estricta del Govern de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Bé, doncs gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: De totes formes, estava plantejant qüestions que eren ja marginals de la pregunta. Al senyor conseller li queden vint-i-dos segons.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Moltes gràcies, president. Senyors diputats, senyora diputada, bé, aquí parlàvem del compliment del conveni de la línia II, específicament, i aquí l'única que no compleix el conveni de la línia II —i em sap molt greu per unes manifestacions fetes pel president de l'Entitat Metropolitana de Transports— és precisament l'Entitat Metropolitana de Transports, que en data d'ahir va afirmar de forma precisa que «no tenia prevista la compra del material mòbil per posar en marxa la línia II», cosa que em sorprèn i realment em preocupa, perquè la signatura del conveni de l'any 91 deixa clar que les responsabilitats del Govern de la

Generalitat són les que ha complert, amb un retard de temps, cert, però que ha complert de forma precisa amb les despeses absolutes, i en canvi em va deixar preocupadíssim, perquè el material mòbil per posar en marxa la línia II del tram definitiu que va entre Sagrada Família i la Pau diu que a hores d'ara no està comprat, i per tant tots sabem que necessitem un any i mig, dos anys perquè realment això pugui funcionar, i això vol dir que quan nosaltres acabem la infraestructura a final del 96 es posarà en marxa.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Moltes gràcies, senyor president.

*Preguntes acumulades relatives a l'aval
concedit a Grand Península, SA*

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és sobre quan va conèixer el conseller d'Economia i Finances la utilització inadequada dels 1.000 milions de pessetes de l'aval concedit a Grand Península, SA, que presenta el diputat senyor Roc Fuentes. Té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, jo acumularia també la pregunta número 14, perquè em sembla que no farem cap tort a cap altre diputat preguntant, tota vegada que segons m'ha informat el senyor Escudé, sembla que també podria entrar en el seu moment.

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller no hi té inconvenient? (Pausa.) Doncs, queden acumulades les dues preguntes.

El Sr. FUENTES: Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, en les declaracions fetes en les diligències prèvies del sumari que se segueix pel senyor De la Rosa, el dia 9 de febrer ell va declarar taxativament que en relació amb la utilització inadequada per a finalitats particulars del senyor De la Rosa de 1.000 milions de pessetes de l'aval que se li va concedir de 10.000 durant dos mesos, que vostè coneixia dia a dia i en tots els seus detalls aquestes operacions, aquesta utilització amb anterioritat al mes de desembre de 1993.

Vostè en el Parlament va declarar que no va conèixer aquestes operacions fins al mes de juny del 94. Jo li demano quan va conèixer vostè exactament aquestes operacions i si vostè coneix les declaracions del senyor Javier de la Rosa, fetes i documentades degudament davant del jutjat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. El conseller senyor Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra i Moner): Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Roc Fuentes, jo en el moment que va sorgir als mitjans de comunicació això que vostè ens explicava que consta en el sumari vaig fer unes declaracions a preguntes dels mitjans de comunicació, als quals vaig dir que ratificava plenament el que havia dit al Parlament en les sessions del 22 de juny i del 19 d'octubre, en les quals vaig informar d'aquest tema.

Jo el 25 de març vaig tenir notícies de l'aplicació de 1.000 milions de Grand Península per a actius financers de Grand Tibidabo, vaig ordenar immediatament una auditoria a la Intervenció General de la Generalitat; aquest resultat, aquest informe de la Intervenció General de la Generalitat va ser tramès al Parlament, i després, el 21 de juny, vaig tenir la notícia del bloqueig durant dos mesos de 1.000 milions com a garantia d'uns pagarés de Grand Tibidabo, que finalment es van comprar amb un crèdit hipotecari. I d'això vaig tractar en la sessió del 22 de juny i després, molt extensament, en la sessió del 19 d'octubre.

Per tant, jo ratifico plenament el que vaig dir en aquelles sessions i a més a més conec el que hi ha al sumari, conec també el desmentiment que va fer el mateix senyor De la Rosa, dient que m'informava de les inversions, i li asseguro que les dates en les quals jo vaig conèixer aquest tema van ser, per una banda, el 25 de març i, per l'altra banda, el 21 de juny, quant al bloqueig dels 1.000 milions per garantia d'uns pagarés de Grand Tibidabo.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Fuentes pot repreguntar.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller per les seves paraules.

Jo he de dir que nosaltres vàrem assenyalar –i ho reitero– que el moment que vostè va conèixer, segons les seves paraules, la utilització inadequada dels 1.000 milions de pessetes, comporta des del nostre punt de vista que per part de la seva Conselleria hi hagués una actitud negligent quant a vetllar per la bona utilització dels cabals públics, sobretot en el cas d'aquest aval, que fou aprovat per llei del Parlament i que, per tant, requeria un seguiment especial.

Això ho hem dit i això ho ratifiquem. Però el que aquí apunta el senyor De la Rosa és una cosa molt més greu. Jo he de dir-li d'entrada que a mi la seva paraula em mereix tot el crèdit –la paraula de vostè, naturalment–, per tant, no és aquest el problema, no és el problema de confrontar qui em mereix més crèdit; me'l mereix vostè, ho dic amb tota claredat. Però és evident que això del senyor De la Rosa no són unes declaracions fetes davant d'un diari, són unes declaracions fetes en un sumari, que en el sumari no estan rectificades i que, a més a més, són taxatives i que afecten naturalment la credibilitat de vostè, perquè si fossin certes ja no parlaríem de negligència, hauríem de parlar de connivència.

Jo crec que el que vostè diu pot ser i és, segurament, molt cert, però crec també que l'actitud de vostè, de la Conselleria i del Govern davant de les actuacions del senyor De la Rosa i davant de les actuacions de la Caixa de Tarragona, que va certificar dues coses radicalment diferents el mes de gener i el mes de juny, no poden ser purament i simplement fer unes declaracions a la premsa, sinó que crec sincerament que vostè hauria d'haver actuat, vostès haurien d'haver actuat contra el senyor De la Rosa, contra la Caixa de Tarragona...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, jo, senyor Roc Fuentes, torno a ratificar les meves paraules i el que vaig declarar al Parlament en les sessions del 22 de juny i del 19 d'octubre. Vaig explicar extensament aquest tema; vostè sap que dels 1.000 milions hi havia una informació de la Caixa de Tarragona dient que eren 1.000 milions disponibles, que aquests 1.000 milions resulta que durant dos mesos van estar bloquejats.

Però sobre la negligència jo voldria dir que hi van haver dues informacions molt completes de la Intervenció General i una intervenció de l'empresa, fins i tot, de Grand Península, durant un temps. I li voldria dir, perquè molt sovint queda la confusió a l'opinió pública, que finalment els 10.000 milions han anat tots a inversions i que vam ser molt vigilants de donar l'aval dels 10.000 milions, que va servir per a un crèdit, quan les inversions ja superaven amb escreix l'import dels 10.000 milions. Quan nosaltres vam donar els segons 5.000 milions les inversions realitzades en el parc eren de 27.000 milions.

Vostè sap que a més a més hi ha una informació que hem demanat a la Sindicatura de Comptes que ratifica tots aquests extrems i que, en definitiva, diu que l'actuació de la Conselleria va ser correcta i aquest informe de la Sindicatura de Comptes, que és un òrgan designat pel Parlament, em sembla que és el document més important i que ratifica, en definitiva, l'informe també de la Intervenció General de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps. Gràcies, senyor conseller.

*Preguntes acumulades relatives a
la possibilitat que els interns dels
centres penitenciaris treballin en la neteja
de boscos i l'extinció d'incendis*

La següent pregunta és sobre les raons que aconsellen emprar interns dels centres penitenciaris en la neteja de boscos, que formula el senyor Oliart. Agrupa la següent pregunta?

El Sr. OLIART: Les dues següents, senyor president, si em permet.

El Sr. PRESIDENT: La 4, 5 i 6.

El Sr. OLIART: Exactament, tracten de la mateixa matèria.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, però no s'hi acostumi.

El Sr. OLIART: Ah, d'acord. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Endavant.

El Sr. OLIART: Bé, el director general de Medi Natural, en una compareixença que va fer a la Comissió d'Estudi d'Incendis, va anunciar que s'emprarien els reclusos en la neteja de boscos i també en l'extinció d'incendis.

Ho va presentar com una gran solució, és a dir com una mesura o una acció de gran abast, i jo, naturalment, penso que si és així això ha de comportar forçosament a la pràctica

un seguit de problemes molt importants i s'han de salvar unes grans dificultats, tant de tipus normatiu com de tipus organitzatiu. Problemes i dificultats als quals ara em referiré, però primer em permetran que els digui que la primera impressió que jo vaig tenir en llegir aquesta notícia va ser..., em va semblar una broma, em va semblar una broma perquè conjuntament amb aquesta acció el senyor Peix —que em sembla que és així com es diu el director general de Medi Natural— va anunciar que també s'ampliarien les cabres blanques de Tortosa.

És clar, un no podia sostreure's a la imatge de veure els set mil reclusos i recluses de Catalunya dispersos per tots els boscos del nostre país, desbrossant-los, i al costat grans ramats, grans contingents de cabres blanques, que pel que es veu deuen tenir un menjar menys selectiu que les seves germanes i que s'ho deuen menjar tot, les herbes bones i les herbes dolentes, que gradualment, però d'una manera inexorable, anaven menjant tot el que trobaven al seu pas.

Naturalment, deixant les bromes a part i tornant al centre de la qüestió, jo vull dir que hi ha unes grans dificultats i uns grans problemes per tirar endavant aquesta acció que ens anuncien, perquè el Reglament penitenciari, la Llei general penitenciària és molt estricta en el tema del treball penitenciari i, per exemple, demana i exigeix una sèrie de requisits.

Per exemple, ha de ser voluntari un treball, no pot ser de cap de les maneres imposat, i molt menys un treball d'aquestes característiques. D'altra banda, el treball penitenciari ha de ser formatiu i naturalment jo dubto que desbrossar boscos serveixi després perquè l'intern una vegada aconseguida la llibertat pugui trobar feina. Ha de ser retribuït, i retribuït convenientment, i aquí es podria caure, per part de l'Administració, en la temptació de pagar-li exclusivament mitjançant redempcions penitenciàries, cosa que nosaltres, indubtablement, rebutjaríem.

El treball, també, dels interns s'ha de desenvolupar amb unes mesures de gran seguretat, i lògicament aquesta garantia de la seguretat dels treballs dels interns correspon, garantir-la, a l'Administració pública. I a tothom se li acut que sobretot en les tasques d'extinció d'incendis, doncs, hi ha greus riscos, i nosaltres veiem, doncs, molta dificultat que això es pogués garantir del tot.

Naturalment, tots els interns no podrien estar aplicats a aquestes tasques per raons òbvies: són persones que estan privades de llibertat i que, per tant, se'ls donaria, doncs, oportunitat de fugir. Per tant, les úniques persones o els únics reclusos i recluses que es podrien emprar en aquestes tasques serien els de règim obert, i això encara limitat a uns quants que ho volguessin fer. Però és que, a més a més, se'ns diu que també intervindrien en tasques d'extinció d'incendis, i això, naturalment, requereix una preparació especial molt professionalitzada, com en múltiples ocasions jo he tingut aquí ocasió de sentir a les persones expertes.

Es necessita, doncs, una profunda reflexió abans de tirar endavant una idea d'aquesta envergadura, i es necessita també una gran organització per dur-la a terme. Com que no se

n'ha parlat més de tot això, la meua pregunta és si tot això s'ha fet, i per saber-ho he formulat aquesta bateria de tres preguntes que a continuació els vaig a llegir.

Primera pregunta: quines raons aconsellen d'emprar els interns dels centres penitenciaris en la neteja dels boscos i l'extinció dels incendis? Segona pregunta: en quines condicions laborals, econòmiques i de seguretat treballarien els interns destinats a aquestes tasques? Tercera pregunta: existeix algun programa de la Conselleria de Justícia que prevegi el concurs dels presos en aquest tipus d'activitat?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc dir-li, senyor Oliart, que lamento la trivialització que vostè ha fet d'aquest tema i la broma, que crec que és inadequada.

Li haig de dir que aquest Programa és un programa en el qual collabora, evidentment, des de la mateixa Direcció General de Serveis Penitenciaris de Rehabilitació, del Departament de Justícia, juntament amb l'Institut Català del Voluntariat, l'Associació d'Ajuda al Toxicòman, i l'entitat Depana. Aquest Programa s'esdevé després d'uns cursos de formació —només es fa en un centre, que és en el centre de la Roca—, d'uns cursos de formació per als presos, i en el Programa només participen persones que estan en tercer grau, en règim obert, i que la participació és totalment voluntària.

Nosaltres no..., tampoc el director general ni el Departament creuen que aquesta sigui la solució als incendis; ni aquesta ni la de les cabres. Curiosament quan surt alguna notícia d'aquestes, criden extraordinàriament l'atenció, però s'han de prendre en la mesura en què realment són eficaces. Nosaltres vam creure..., i haig de dir que personalment va ser una idea meua, del conseller, amb anterioritat, quan era director general d'Acció Cívica, havíem elaborat nombrosos programes de participació de presos en activitats de caire cívic i sempre amb un excel·lent resultat, i vam pensar, sobretot davant la petició de l'Associació d'Ajuda al Toxicòman, i també haig de dir que en aquest moment tenim peticions, per exemple, de Trinijove, etcètera, que demanaven programes de rehabilitació i, a la vegada, d'una certa formació..., i aquí sí que lamento diferir totalment..., no ho lamento, vull dir, vull explicitar-li la diferència de pensar meua de la seva; vostè pot pensar que el fet de treballar en el bosc no pugui ser una opció de treball, haig de dir-li que en aquest moment, precisament, el bosc demana una gran quantitat de mà d'obra i que, precisament, normalment ve fornida per persones d'altres països, perquè a casa nostra, per les raons que sigui, no hi ha les persones o no n'hi ha suficients, o no tenen la suficient formació però que, en tot cas, sí que en aquest moment el bosc és una de les opcions de mà d'obra d'una certa importància de cara al futur.

Aquest Programa és de caràcter experimental, amb la voluntat de..., en aquest moment hi ha dos grups dels que deno-

minem Grup Serra, treballant amb presos, que és un programa que si dona el resultat esperat, doncs, tenim interès a ampliar-lo, i en el qual es garanteixen als presos, evidentment, tots els drets que tenen, i, per altra banda, sí que des del Departament d'Agricultura, doncs, facilitem la roba de treball, les eines, facilitem el transport, ens cuidem de les dietes, i dels altres temes se'n responsabilitza el Centre Penitenciari, però sí que haig de dir-li, doncs, que els presos estan convenientment assegurats, i es cobreix tot el que he dit, tots els seus drets.

Segurament li interessarà alguna cosa més; en la darrera pregunta ja li ho contestaré.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Oliart pot repreguntar.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. És indubtable que les preguntes que jo formulava estaven dirigides, més que res, a la consellera de Justícia, perquè en la motivació d'aquestes hi ha la meua intranquil·litat davant..., o, com a mínim, doncs, les ganes que tenia jo que se m'asseguessin, doncs, una sèrie de drets i una sèrie de requisits que els treballadors interns de les presons, doncs, han de tenir garantits si han de fer aquestes tasques.

M'ha contestat el senyor conseller d'Agricultura, i bé, jo li agraeixo naturalment la seva resposta, però això a mi em fa creure una opinió que jo tenia ja, diguem, molt dins de mi abans de començar a formular aquestes preguntes, i és que hi ha hagut una gran descoordinació entre els dos departaments, abans de tirar endavant una acció d'aquesta envergadura.

El senyor conseller fa referència a un programa de la Roca, jo me n'he assabentat anteriorment, i sé que en aquest Programa només hi ha deu o dotze interns. Naturalment, si deu o dotze interns han de fer aquestes tasques, jo això ho considero, doncs, molt bé, perquè, indubtablement –i aquí sí que hi haurà i existiran totes les garanties–, però el que no és possible és que d'una operació, diguem, tan mínima, se'n vulgui fer una bandera, diríem, que aquesta pot ser una de les grans solucions per a la lluita contra els incendis i la prevenció d'aquests. És això el que trivialitza la qüestió i no aquesta acusació genèrica que ha fet el senyor conseller d'Agricultura, que era jo el que feia tal cosa.

Per altra banda, tot això està bastant en contradicció amb altres accions que aquí en aquest Parlament s'han dut a terme, com, per exemple, proposicions no de llei que demanen que els objectors de consciència fessin aquests treballs voluntàriament, etcètera. Bé, aquí, sempre el Grup de la majoria s'hi ha negat sistemàticament.

Per altra banda, he assistit a tots els debats que s'han fet aquí sobre les causes dels incendis i de la manera d'extingir-los, i, naturalment, aquí hi ha hagut sempre, també, per part del Consell Executiu, una opinió, una filosofia de dir que els voluntaris han d'estar molt professionalitzats, han de tenir una gran preparació per poder entrar a les tasques d'extinció d'incendis. Jo crec que tota aquesta filosofia que, reiterada-

ment, el Consell Executiu ha expressat aquí en múltiples ocasions, xoca frontalment amb la utilització o l'emprament dels interns de les presons en aquest tipus de tasques.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. El senyor conseller Marimon té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, jo crec, senyor Oliart, que té notables confusions, vostè. Primer, jo li he dit que eren dos grups Serra; mai han dit que fossin tres-cents ni quatre-cents, exactament hi participen tretze persones; li he dit que era un programa experimental, en el qual hi ha hagut una formació prèvia en la mateixa presó, teòrica, i després hi ha una aplicació pràctica sobre el territori. I li dic que és un programa que si va bé, doncs, tenim interès a augmentar-lo.

No li volem donar –i ho he dit jo abans en la meua intervenció– més importància de la que té; senzillament és un programa més, segurament ha cridat molt l'atenció, com ha cridat molt l'atenció als mitjans de comunicació un programa de l'alcaldia de Girona en el qual el nombre de persones que hi participaven era –si no ho recordo malament– una sisena o una setena part de les que participen en aquest Programa. Afortunadament, doncs, aquests temes criden l'atenció del públic en general i dels mitjans de comunicació, i crec que és bo i que és una tasca més.

Ara, té la finalitat que té i té l'efectivitat que té. En cap moment el director general va presentar aquest tema com si fos d'una gran efectivitat; és com el tema de les cabres que, a més, crec que s'ha tret de lloc perquè, en general, conec molt bé que no és la solució, perquè la cabra és un animal omnívor que més aviat perjudica el bosc que el beneficia. Ara, en boscos vells, molt espessos, segurament una reintroducció de cabres per a una pastura extensiva porta, doncs..., sí que és bo, però té la finalitat que té i el resultat que té.

Vostè ha insistit en el tema dels objectors, que és un tema que vostès hi recorren de forma recurrent i que diu que nosaltres ens hi oposem. Escolti, en absolut; li vull recordar que tota la normativa que es va fer a Catalunya per al tema de l'objecció de consciència, es va fer quan jo era director general d'Acció Cívica i que hi he treballat –sí, sí– amb intensitat. Però vull recordar-li una cosa: de programes... Perdó, i els presos només fan prevenció. Si s'ha entès que feien extinció és un malentès, que quedi clar, i li contesto perquè abans m'he oblidat de puntualitzar-ho. El tema d'objecció de consciència –si no ho recordo malament– en aquest moment hi deu haver-hi uns cent cinquanta programes a disposició dels objectors, com cent cinquanta programes. Que jo sàpiga només hi ha tretze o catorze objectors que hagin demanat participar en aquest tipus de programes, i això ho vull recordar i deixar-ho clar, perquè va sortint; surt als mitjans de comunicació, vostès ho van dient... Miri, els objectors de consciència són ells els que trien el programa; ningú els pot adscriure obligatòriament. Tant de bo que els nostres joves prenguessin aquesta opció. El que sí que li puc garantir és

que és un dels apartats on hi ha més places de prestació social substitutòria però que, en canvi, per les raons que sigui els joves prefereixen triar, doncs, unes altres opcions, potser de tipus més cultural, etcètera. Però no es pot acusar ni el Grup de la majoria ni el Govern de dir que no ho volen, perquè és tot al revés: estariem encantats de la vida que molts joves triessin aquesta opció, que creiem que seria perfectament útil i de servei a la societat. Dissortadament no és així i no se'ls pot obligar.

I el que li deia del Programa amb els presos, és un programa perfectament elaborat, que ha portat una formació prèvia; que comporta el compliment de tots els drets dels presos, que és un programa de participació –i vull recordar-li-ho, de participació– voluntària de presos de tercer grau. I m'agradaria, doncs, que amb aquesta puntualització no es donessin més males interpretacions al respecte, i potser, jo quan he dit que vostè ho havia trivialitzat ho he dit per les bromes que ha fet al principi, i jo crec que tots ens ho prenem seriosament, com ha de ser.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marimon.

Pregunta sobre la situació legal de la Secció de l'Institut de Formació Professional de Ripoll, dependent de l'IFP de la Garrotxa, en relació amb el lloguer dels locals que ocupa

Les preguntes números 7 i 8 han estat posposades i la següent la formula el diputat senyor Pere Jordi Piella, sobre la situació legal de la Secció de l'Institut de Formació Professional de Ripoll. Té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: L'acumula amb la següent?

El Sr. PIELLA: No, prefereixo no acumular-ho per fer el diàleg més fluid. (*Remor de veus.*) Miri, senyor conseller, crec que el tema està suficient explicitat en la part expositiva de la pregunta, però li faré una síntesi, que és la següent: el setembre de l'any 88 la Formació Professional de Ripoll s'encabeix dintre dels locals de les escoles salesianes, de Ripoll. Es convé un lloguer d'uns tres milions de pessetes cada any, més IVA, amb uns increments anyals del 12%. D'això no s'ha pagat pràcticament res, i en aquest moment hi ha un deute de més de 20 milions de pessetes, que s'ha intentat per tres vegades presentar la documentació per tal de regularitzar això.

Bé, la pregunta que li faig és veure quina és la idea que té o què pensa fer la Conselleria per regularitzar la seva situació legal, com a ocupants dels esmentats locals.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El conseller Pujals té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Maria Pujals i Vallvé): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Piella, el dia 30 de desembre de

1994 la Generalitat de Catalunya i la Sociedad de San Francisco de Sales van formalitzar un contracte d'arrendament de l'immoble situat a la plaça Pompeu Fabra, sense número, de Ripoll, que era propietat d'aquesta darrera entitat.

Mitjançant aquest contracte, el Departament d'Ensenyament podrà ocupar l'immoble esmentat durant un període màxim de deu anys. La destinació d'aquests locals serà la ubicació de la secció de formació professional de l'Institut d'Ensenyament Secundari Abat Oliba, i, per tant, des de la data de signatura del contracte es troba regularitzada la situació a què ha fet referència l'illustre senyor diputat. L'existència d'aquest contracte fa del tot impossible que es pugui produir cap llançament per manca de titularitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, li agraeixo la seva resposta, però vostè em contesta, potser, la segona pregunta, no la primera; jo, en aquesta, li he fet una pregunta molt concreta, que és aquest deute de 20 milions i escaig que hi ha, que és important i que en aquest moment pràcticament l'única solució que li queda al propietari és actuar judicialment contra la Generalitat, cosa que hauríem d'evitar totalment. D'acord amb aquest cas, jo crec que, evidentment, el que es diu que tothom contribuirà al sosteniment de les despeses públiques, en un sistema tributari just a aquest senyor se li està aplicant un sistema tributari injust, evidentment: aguantar durant set anys un lloguer sense cobrar no està massa bé. I, en definitiva, això està una mica en contradicció amb les idees, diguem-ne, que sosté el president Pujol i també del seu Grup, és a dir, que la gent ha de prendre iniciatives i ha de tenir confiança. En aquest cas, aquesta societat religiosa ha pres iniciatives d'ajudar la Generalitat i ha tingut confiança, i aquesta confiança ha decebut una mica. Jo crec, senyor conseller, que hauríem de fer un esforç perquè hi hagi algun compromís de pagament i un compromís que això es pugui solucionar. Jo crec que set anys aguantant un deute de pràcticament...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps...

El Sr. PIELLA: ...21 milions no és just.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor diputat. L'honorable conseller...

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Segurament que he contestat parcialment la pregunta següent; el que em sorprèn, realment, és que no les hagi volgut plantejar conjuntament, perquè són temes que tenen una relació directa de causa-efecte, i, per tant, suposava que la seva primera preocupació, efectivament, era quines conseqüències podia tenir per als alumnes, que en darrer terme és la prioritat que hem de tenir uns i altres.

En qualsevol cas, és cert que el Departament d'Ensenyament ha ocupat aquest immoble des de l'any 87 i que, des de llavors, l'ha destinat a secció de formació professional; però també és igualment cert que, malgrat que hi ha un període

en què segurament el Departament, o qui fos, podia haver accelerat aquest procés de formalització del contracte, a finals de desembre de l'any 90 el Departament d'Ensenyament va..., fins aquesta data, els propietaris de l'immoble no van trametre cap oferta d'arrendament al Departament; per tant, la responsabilitat, com a mínim, és compartida, d'uns i altres, perquè, en principi, si l'Administració s'hagués retardat, els propietaris podien haver instat que es fes, i tampoc no ho van fer. Per tant, com a mínim, siguem conscients que, a aquesta situació, potser hi hem contribuït tots, però també els propietaris de l'immoble, i que a partir d'aquesta data, de l'any 90, es van retardar els propietaris, en diverses ocasions, notablement, a aportar la documentació que el Departament els havia requerit. Per tant, tampoc veiem que hi hagi hagut un interès extraordinari per tal de complir els terminis fixats.

De tota manera, en relació amb la quantitat endeutada, li puc avançar que ja s'han iniciat tots els tràmits per fixar quina és la quantitat que efectivament tenim endeutada i que...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: ...un cop...

El Sr. PRESIDENT: En la següent pregunta, en tot cas, ho podrà empalmar.

Pregunta al Consell Executiu sobre les possibles repercussions de la situació legal de l'Institut de Formació Professional de Ripoll en relació amb el lloguer de l'edifici que ocupa

El senyor Piella pot formular l'altra pregunta.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri, jo, en definitiva, estic una mica més tranquil després de la seva intervenció, perquè crec que hi ha bona voluntat per arranjar aquest tema. Jo crec que hauríem d'evitar que això pogués arribar als tribunals, ja que crec que no és gens pedagògic i no serveix massa, per aquesta pedagogia social que hem de fer els polítics, que un tema d'aquests s'hagi de dirimir als tribunals. Jo li demanaria que hi posés el màxim interès per evitar que, concretament, uns documents que ja s'han presentat tres vegades, doncs, s'hagin de tornar a presentar, i crec que si hi ha bona voluntat en aquest tema es podria buscar una solució. És això el que li demano, i mireu si això ho poguéssim arreglar i evitar que s'hagin d'emprar sistemes que crec que..., que una administració hagi de ser portada als tribunals per solucionar un deute de fa set anys crec que no és gens pedagògic i ho hem d'evitar.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller pot...

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, estava a punt de dir que..., havia començat a dir que s'han iniciat ja els tràmits per a arribar a aquest acord i que, en darrer terme, jo confio

que es resoldrà i que no caldrà arribar a cap mena de tribunal, menys encara quan hem resolt la major, i, per tant, que hem signat ja el contracte, el 30 de desembre passat, i, per tant, jo confio que no caldrà. En darrer terme, el que sí que vull explicitar de nou és que s'ha resolt la major, que queda aquest tema per resoldre, que tampoc en som *només* els responsables —em sembla que amb la informació que li he facilitat també pot comprendre que hi ha hagut circumstàncies molt diverses—, però que, en darrer terme, s'ha assegurat la major i que en aquest tema concret de l'endeutament s'han iniciat els tràmits. Jo confio que podrem arribar a un acord ben aviat.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella vol repreguntar?

El Sr. PIELLA: No, gràcies, senyor president. Jo l'única cosa que volia és que hi hagués un compromís del senyor conseller; crec que l'ha pres, i a partir d'aquí jo crec que he de creure en la seva paraula, i esperem que això, en un termini, doncs, relativament curt, després de set anys, es pugui solucionar.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella.

Pregunta al Consell Executiu sobre el congrés Catalunya Jove 95

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Joan Puigcercós, sobre el congrés Catalunya Jove 95.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. És per retirar-la, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada.

Pregunta al Consell Executiu sobre els accessos al Pallars Sobirà

De la següent, sí que tenia nota que havia estat retirada, que la formulava precisament el senyor Pueyo.

Preguntes acumulades relatives al Comité Español de Colegios del Mundo Unido

La següent, sobre els motius pels quals el Departament d'Ensenyament ha atorgat una subvenció al Comité Español de Colegios del Mundo Unido, presentada pel diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, i, si no hi ha cap inconvenient, per acumular-la amb la número 22, que versa sobre el mateix tema d'aquest Comité Español.

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller no hi té cap inconvenient, en aquesta acumulació? (*Pausa.*) D'acord. Molt bé; doncs, la pot acumular.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. En el *Diari Oficial de la Generalitat* del 23 de desembre de l'any passat es publicava una Resolució, de 23 de novembre, per la qual el Departament d'Ensenyament concedia una subvenció de 30.000 dòlars –en aquells moments, 4.080.000 pessetes; actualment, una mica més– al Comité Español de Colegios del Mundo Unido per tal que un estudiant de Catalunya estudiés o fes els seus estudis en un dels vuit centres que aquest Comité té arreu del món. I la pregunta, o les dues preguntes, són molt senzilles: al nostre Grup Parlamentari ens interessa saber quin coneixement té el Departament de què és aquest Comité Español de Colegios del Mundo Unido; per què el Departament d'Ensenyament l'ha subvencionat amb aquesta quantitat de més de 4 milions de pessetes, quan només és un l'alumne beneficiat, i, en tot cas, si, com sembla, aquest Comité té com a la seva màxima pretensió l'apropament de joves de diferents races i cultures, si això forma part d'un programa molt més ampli del Departament o és un cas aïllat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El senyor conseller té la paraula per a contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Bargalló, en virtut del compromís acordat entre el Departament d'Ensenyament i el Comité Español de los Colegios del Mundo Unido, el Departament ha atorgat a aquesta associació, efectivament de caràcter benèfic, és a dir, sense afany lucratiu, una subvenció de 4 milions. Això permetrà que un alumne de Catalunya seleccionat pel Comité cursi el batxillerat internacional en algun dels vuit col·legis internacionals que col·laboren directament amb l'esmentat Comité.

El Comité Español de los Colegios del Mundo Unido és una entitat de caràcter benèfic que forma part del projecte internacional Colegios del Mundo Unido, que té per objecte bàsic l'apropament de joves de diferents races, creences i cultures per tal de desenvolupar els ideals de tolerància i promoure l'entesa internacional mitjançant l'educació. Colegios del Mundo Unido va ser fundat l'any 63, i en l'actualitat agrupa vuit col·legis de diferents països del món: al Regne Unit, al Canadà, a Singapur, Sud-àfrica, a Nou Mèxic, als Estats Units, a Itàlia, a Veneçuela i a Hong-Kong. Aquests col·legis acullen al llarg de dos anys estudiants de tot el món, en els quals cursen el batxillerat internacional, que respon a un programa acadèmic exigent que permet l'accés a universitats de més de seixanta països. Al llarg d'aquests dos anys, els alumnes dels Colegios del Mundo Unido treballen en estreta convivència, comparteixen classes, participen en serveis comunitaris i se'ls forma en el foment de la prestació de serveis d'interès social i humanitari. La majoria d'alumnes que hi assisteixen ho fan becats per institucions del país d'on provenen, i el Comité Español de Colegios del Mundo Unido té com a missió la coordinació de les tasques de finançament de les beques i de la selecció dels candidats provinents de l'Estat espanyol, i

certament els candidats provenen de diferents indrets i en cada lloc normalment són les administracions autonòmiques les qui es fan càrrec del finançament d'aquestes beques.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Bé, nosaltres no ens mostrarem disconformes amb cap iniciativa que signifiqui un augment en tota la línia de solidaritat i en la línia d'apropar diferents ètnies, races, gèneres, cultures..., però el que és evident és que, per un cantó, em sembla que un estudiant..., bé, és un inici lloable, però en tot cas no significa un impuls molt important, i, en tot cas, el que voldríem és que aquesta subvenció d'aquests 4 milions, en aquest cas al Comité Español de Colegios del Mundo Unido, no entrés a formar part d'una tasca més genèrica del Departament d'Ensenyament en aquest sentit, perquè, com vostè mateix ha dit, els Colegios del Mundo Unido –que és el nom que té arreu de l'Estat aquesta entitat–, doncs, formen part d'una cultura anglosaxona, bàsicament, i d'una percepció també del món des d'un punt de vista clarament occidental, i el que diríem és que, aprofitant aquesta despesa de 30.000 dòlars del Departament d'Ensenyament..., doncs, demanar que el Departament augmenti en el possible aquest tipus de despeses, però que les diversifiqui i iniciï una línia, ja, amb criteris d'aquest tipus.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El senyor conseller...

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí, senyor president. Només per a agrair l'aportació del senyor Bargalló en aquest sentit. Efectivament, és una primera incursió en aquest terreny, tan tímida com es vulgui, però que té uns costos que són significatius; per tant, tampoc ens trobem en una situació en què puguem emprendre iniciatives d'una gran envergadura per participar en aquests temes. En qualsevol cas, ens va semblar que era convenient no renunciar a participar en aquesta iniciativa en el moment en què es plantejava, i ens semblava que Catalunya hi havia de ser present. En darrer terme, no estem tancats a participar en altres iniciatives ni ho hem fet en altres àmbits, com en els programes transnacionals, etcètera. Vull dir que el senyor Bargalló sap perfectament que el Departament d'Ensenyament en aquest sentit sí que té la voluntat i el compromís polític d'afavorir totes aquestes iniciatives, però, òbviament, nosaltres, avui per avui, hem de donar més prioritat a iniciatives com la dels programes transnacionals, que permeten que els alumnes de formació professional puguin fer intercanvis amb escoles i centres d'altres països, i més principalment de la Unió Europea, que és amb qui tenim una relació molt més directa. Per tant, la nostra participació en programes com el que podria representar aquesta proposta dels Colegios, aquesta iniciativa, òbviament serà sempre limitada. No ens tanquem a altres possibilitats, però haurà de ser limitada, ara i almenys durant els propers anys.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Les preguntes 15 i 21 han quedat posposades.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'esdevenidor del cultiu d'avellaners a la zona del Camp de Tarragona

Ara passem a la 23: pregunta sobre l'esdevenidor del cultiu d'avellaners a la zona del Camp de Tarragona, que presenta el diputat senyor Benach. Té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Haig de confessar que en el moment de redactar aquesta pregunta —diguem-ne— estava influït per una certa sensació i probablement sentiment de ràbia i d'impotència, una sensació que jo diria que en aquests moments està molt estesa en el sector, i concretament en aquelles comarques.

En tot cas, sigui com sigui, hi havia tot un seguit de compromisos per part del govern referents i concretats amb la taula de la sequera, referents a indemnitzacions compensatòries de muntanya, crèdits tous a baix interès..., en definitiva, tot un seguit de qüestions i, sobretot, una de molt important, que era el fet que Unió de Pagesos havia presentat un pla agroambiental que la Unió Europea havia aprovat, que aquest pla representa uns avantatges econòmics molt importants per a aquella zona —es calcula, si no ho tinc mal entès, sobre uns 300 milions per a 46 pobles que estan treballant amb l'avellana— i que aquest tema sembla que estigui més o menys parat. Em sembla que a això se'n diu, un programa aprovat en definitiva pel Comitè STAR.

Voldríem saber, doncs, senyor conseller, fins a quin punt el sector de l'avellana té perspectives i, en aquests casos concrets —que vostè coneix, suposo, millor que jo—, quines possibilitats hi ha de desbloquejar alguns dels temes que en aquests moments preocupen especialment el sector.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor... El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo quan vaig veure la seva pregunta, per descomptat que vaig veure que havia estat formulada en un moment d'enuig o d'«enfado». Jo voldria dir-li —després parlaré del tema de la sequera— que en aquest moment el Departament..., no en aquest moment, des de fa anys el Departament vetlla especialment pel sector de l'avellana, pel sector dels fruits secs, i m'agradaria només fer una breu repassada en el que en aquests moments es fa per al sector de l'avellana, perquè a vegades, doncs, es dona la sensació que no es treballa i crec que en aquests moments és un dels sectors que, evidentment, té una problemàtica, que ha estat una problemàtica de preus i una problemàtica de manques de collita, però que en cap cas es pot dir que l'Administració no vetlli pels seus interessos.

Començaria per la creació d'organitzacions de productors, en els quals, doncs, aquestes organitzacions tenen un 5% d'ajut..., fins a un 5% d'ajuts, del valor de la producció

comercialitzada a la campanya durant els primers cinc anys. Hi ha una ajuda suplementària, per a constitució també de les organitzacions de producció, que es mou a 60 ecus per tona fins a 1.000 tones, a 70 ecus fins a 2.000 tones i a 75 ecus des de 2.000 tones. Amb closca, l'avellana, no en gra.

També s'ha de dir que en aquest moment hi ha un programa de fons de gestió d'estocs, que aportem el 16,5 del valor de la producció comercialitzada durant la campanya; que hi ha un programa de plans de millora, que només ho diré a tema indicatiu, que aquest l'últim any a la Selva del Camp han estat 91 milions... A veure, això va per PCH. Avellanes del Camp, de 49 milions; a Unió Agrària, de 231 milions, pràcticament, a Crisol, de 138 milions, a Vertal, de 96 milions, i a Fruits Secs de 67, vora 68 milions. En conjunt han estat, aquest any, d'ajuts: 672 milions, i en els darrers quatre anys he de dir-li que ha pujat 3.288 milions de pessetes. A part de les línies d'ajut de caràcter catastròfic, la de l'any 92; hi ha la que es referia vostè en aquest moment, que és la de l'any 95. Els compromisos que jo vaig prendre amb la taula de la sequera s'han complert estrictament. Una altra cosa és que es vulgui que les ajudes siguin més importants.

Ara, vull significar una cosa. Primer, el Govern de la Generalitat de Catalunya no té cap obligació d'ajudar en la pèrdua de collites per sequera, perquè això seria tant com dir que hem d'ajudar el cereal, que hem d'ajudar la vinya, que hem d'ajudar l'olivera, que hem d'ajudar a tothom. L'any passat, de pèrdues per sequera, n'hi va haver pràcticament a tots els conreus de Catalunya, i l'únic, l'únic conreu al qual s'ha ajudat donada la seva especial conjuntura socio-econòmica, ha estat el de l'avellana, i amb un cost d'una certa importància i que també li he de dir, difícil d'assumir pel Departament d'Agricultura, que ha assumit totes les despeses ocasionades pels danys del foc i les despeses ocasionades per l'aigua, quant a particulars. He de dir-li que ha significat un esforç força important i significa uns ajuts a fons perdut, significa un increment de l'ajuda d'indemnització compensatòria a muntanya, que també porto les dades aquí, i significa aquest programa de caràcter mediambiental. He de dir que aquest programa s'ha presentat a la Comunitat, encara no fa dos mesos, que en cap moment està parat, que esperem que s'aprovarà i que s'aplicarà. Jo ho he explicat adequadament per carta, tant a consells comarcals com per a la taula de la sequera i properament tinc una reunió amb ells i els ho explicaré; i en cap moment se'ns pot acusar de moratòria ni de dilació. Estem seguint els terminis previstos i amb la voluntat de fer tot el possible per portar-lo a terme.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Benach pot repreguntar sense esperança d'obtenir resposta, perquè se li ha esgotat el temps al senyor conseller.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president, probablement m'estic adonant que més que una pregunta oral hauríem hagut de plantejar una interpellació, la qual cosa hauria sigut més positiva, perquè en pocs segons hem hagut d'assimilar moltes dades.

En tot cas, sigui com sigui, senyor conseller, el que és clar i evident és que al final és una qüestió de prioritats, i suposo que vostès tenen d'altres prioritats i aquesta, precisament, en uns certs moments que jo reconec que efectivament que el seu Departament va haver de fer front a moltes coses, doncs, va passar a la cua. Però és clar, aquest és el problema, que si vostès s'havien compromès a unes coses concretes i determinades, és clar, i havien generat unes esperances, doncs, la realitat és que els pagesos, en aquest cas del sector de l'avellana, s'han trobat amb aquestes esperances absolutament frustrades. I ara tenen el temor –i ara tenen el temor– que el Programa STAR, aquest que estàvem comentant, vagi pel mateix camí, perquè sembla ser que això ja està aprovat i el Govern no acaba de reaccionar.

Una mica, jo el que li demanaria, senyor conseller – i en tot cas esperem parlar-ne tant com calgui en altres moments, i seria bo fins i tot de fer-ho– és que totes aquestes qüestions s'activin al màxim; sé que vostè té una reunió el dia 20 amb el Consell Comarcal, amb la taula de la sequera, em sembla, més concretament, i per tant, d'alguna manera, que es doni la sensació que aquest interès que vostè diu que el Govern té i que jo no en dubto es manifesti d'una manera molt més concreta i determinada i, sobretot, que es doni aquesta sensació que el Govern està al darrere i que dona suport, perquè –hi insisteixo– en aquests moments la sensació que hi ha, des del punt de vista d'aquelles comarques del sector de l'avellana, és que hi ha un malestar molt important –molt important– i que aquest malestar es concreta no només en les coses concretes que li deia, sinó que es concreta en el poble, es concreta en els ajuntaments, es concreta bàsicament per tota aquesta gent.

Res més. En tot cas ja tindrem ocasió de tornar-ne a parlar, perquè farem un seguiment acurat d'aquest tema.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Ha acabat el temps destinat a preguntes amb resposta oral.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pla integral de la família

Passem al punt onzè de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el desenvolupament del Pla integral de la família, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, es tracta de veure els criteris de capteniment que té el Govern pel que fa al desenvolupament del Pla integral, del primer Pla integral de la família. I en el curs d'aquesta interpellació intentarem posar de manifest que els criteris de desenvolupament seran de bones intencions, però la realitat és que la família es desestructura i perd la imatge del rol que històricament ha tingut dins la societat.

«La família constitueix» –ho cito textualment de la introducció del Pla integral– «l'espai de relació i convivència per a les persones i el context clau que incideix en el desenvolupament

individual i col·lectiu de tots nosaltres.» Aquesta és la sentència amb la qual s'inicia el Pla integral de suport de les famílies, publicat pel Departament de Benestar Social l'any 93. Podem trobar, analitzant aquesta sola introducció, aquesta sola definició, tres conceptes ideològics, entenc: la família com a base del procés de socialització dels individus, la família com a base de progrés social, la família com a base per a la construcció d'una societat de qualitat.

El Pla integral de suport a les famílies, de caràcter interdepartamental, diguem-ho d'entrada ja, ha estat una via positiva. Positiva, però que conté, des del nostre punt de vista, aspectes de gran feblesa, elements de gran feblesa, tant pel que fa a la seva estructura interna com a la participació efectiva de la societat civil al si de les mateixes famílies en la seva realitat, que es reflecteixen en els seus resultats finals.

Per exemple, el contingut, argumentat en la cinquena part del Pla, el qual fa referència a la cooperació amb altres estaments socials, posa especial èmfasi en l'establiment d'un diàleg amb aquells estaments més significatius del país per tal de fer una valoració conjunta dels valors de la família. Cita textualment mitjans de comunicació –especialment televisions–, l'Església i altres entitats confessionals, sindicats, patronals, altres entitats socio-econòmiques i professionals, cambres de comerç, gremis, món del pensament intel·lectual i, finalment, cita les organitzacions del voluntariat. No cal fet altra referència, en aquest apartat, a l'element jeràrquic d'aquests estaments significatius del país, on les organitzacions del voluntariat, per la seva mateixa condició i recursos, queden relegades a un paper ínfim i subsidiari en comparació amb la resta.

D'altra banda, l'estructura permanent de coordinació i avaluació del Pla integral, des de la Comissió Interdepartamental fins a l'òrgan tècnic i de coordinació, és una estructura interna de govern i de control, al nostre entendre, la qual obeeix a una concepció «desarrollista», institucional, de l'estat del benestar, tot citant Boix Martínez, concepció que jo comparteixo. Obviaré, doncs, el que es desprèn d'aquesta concepció d'aquest pensador, en el sentit que el Pla i la idea central és fortament centralista, i direm que no hi pot haver política social, des del nostre punt de vista, sense participació de la societat civil d'una manera tangible i fefaent. La divisió de poder va més enllà entre l'estat i el capital, entenem, i ha d'arribar al ciutadà amb capacitat d'intervenció, ja que, si no, se'n sent exclòs, fet que legitima la pràctica democràtica i l'acció de govern, quan és inclòs.

Cal, doncs –entenc–, que l'Administració actuï per afavorir que l'anomenada societat civil construeixi la seva autorealització, fent així possible, des de concepcions regionalistes, localistes, nacionals, els principis de progrés social i de construcció d'una societat de qualitat atorgats a la família com a base de socialització dels individus.

Esmento l'illustre diputat i senador, avui absent d'aquesta cambra, senyor Joaquim Ferrer, que, d'un article que es titula *La família, entitat i llibertat*, reproduïu i verbalitza dos conceptes que em semblen cabdals: «L'estil de fer política de Convergència Democràtica és el gust pel concret.

Aquest reconeixement de la realitat amb la voluntat de millorar-la és el que fa figurar sempre en els plantejaments polítics de CDC, com un destinatari prioritari, la família. En aquests programes elaborats en funció del concret, la persona sempre ha tingut en compte la família, que és aquella dimensió on tants afectes es forgen, evolucionen i projecten.» Definicions que comparteixo. De boca del senyor conseller, en aquest fulletó, *Any Internacional de la Família*, deia: «Aquest any que estem dedicant a la família és una ocasió privilegiada per redescobrir-ne una dimensió nova i més profunda.» Tant de bo, senyor conseller. La realitat parla, els números parlen d'altres realitats.

Jo estic d'acord amb aquesta definició homogènia, sòlida, del què ha de ser la família, el rol de socialització de la família en la societat, tan competitiva i tan fragmentària que té tendència de caminar, però aleshores hem de veure les dades concretes, què és el que ens diuen, i ens diuen el següent, senyores i senyors diputats: els models de llars a Catalunya, en aquest moment, el 52% segueixen tenint aquest model que nosaltres anhelem, però frenats i a la baixa, i podem dir que d'aquí a tres o quatre anys estaran igual o per sota de la suma de les llars unipersonals, de les llars amb parella sense fills o de les mares o pares sols amb fills. Vol dir que és realment un grau de desestructuració de la idea.

Damunt d'aquesta primera ullada, cal col·locar que en la societat en què vivim el 64,19% són classes populars que inclouen la pobresa severa –i no és la primera vegada que ho dic des d'aquesta tribuna–, la pobresa moderada, les classes baixes i les molt baixes. I hi podem sumar el 20% més de classes mitjanes baixes. És a dir que també, si la família ha de socialitzar, ha de tenir recursos, mitjans per poder assolir l'oferta social, i l'oferta social, convindrà, senyor conseller, amb mi, que és una oferta clarament discriminatòria en favor d'uns, sempre patint els mateixos i les mateixes, que ara ho veurem.

Davant d'aquesta situació, que calen recursos per empenyar i integrar la família i amb ella la cohesió social i la societat tota, val a dir que l'Estat on nosaltres vivim va, donant la mà a Grècia, a la cua, en el furgó de cua de recursos entesos com a percentatge de PIB. Hi dedica el 0,2, 0,3% del PIB, quan Irlanda, que també ens acompanya en el furgó de cua pel que fa als indicadors negatius de l'ocupació, renda per càpita, etcètera, hi dedica el 3,5%. I veurem també que Dinamarca hi dedica el 3,5% i, en conjunt, els països de la Unió Europea, tret d'Itàlia i Portugal, que ens superen en 0,8 dècimes, els altres ens superen d'un punt, punt i mig, dos punts. Vull dir que aquest concepte bucòlic, desitjat de la família, a l'hora de la veritat es troba coix.

Els conflictes familiars comporten el 62% dels intents de suïcidi de nens. D'un 45% s'han incrementat els darrers anys les mares que viuen soles amb els seus fills i, d'aquestes mares soles, divorciades o no, el 8% estan incloses en el ventall de l'extrema pobresa. Les dones continuen fent la major part del treball domèstic, amb uns percentatges que es mouen entre el 90 i el 100%; el treball domèstic no es pot dir que sigui un principi de gratificació social i, naturalment,

quan una dona es troba adaptada, mal adaptada, a gust o per força en aquesta situació, no es pot dir que es pugui crear un clima de convivència com el que nosaltres anhelem i desitjaríem.

La meitat –fixi-s'hi bé, senyor conseller, això és més gros, perquè afecta aspectes culturals, de pensament, d'actituds, de posicionament de la gent de casa nostra–, la meitat dels catalans creuen que el treball de la dona afecta negativament la família. És a dir, quan una dona té un treball fora, diuen els seus marits «això ens destarota absolutament, totalment»; no és ja només una actitud sexista, no cal dir que masclista absolutament, sinó que a més ja és una clara discriminació del valor idèntic que tenen els éssers humans sigui quin sigui el seu sexe, raça, condició o origen social.

El Comitè de la Família, a nivell d'estat, el comitè executiu, demanava que es reconeguessin plens drets a les famílies de fet. El Codi de família català no sabem com es pronunciarà en aquest sentit; el que sí que sabem és que les parelles homosexuals s'hauran de referir, seran regulades pel dret patrimonial, però no tindran cap altre dret, i de les parelles de fet, anem a veure quina és la resultant final.

Observin que els pares de Catalunya pensen que han de sacrificar-ho tot pels seus fills; observin la idea, que jo crec que és de gran profunditat. Imaginin-se, senyores i senyors diputats; pensen, els pares, que ho han de sacrificar tot pels seus fills; és lloable, no és veritat? Però pensen que els han d'inculcar, en un 84%, com a escala de valors prioritaris dins de la família, el concepte del consum. El segon concepte, en un 82,6%, seria que han de ser *charmants* i comunicatius, dinàmics, com aquells executius que ho resolen tot i després han d'anar a tractaments especials. Després hi ha..., el 76,7%, han de ser molt interessats, la canalla ha de ser molt interessada en les coses i ha de ser molt realista, també. És a dir, si vostès observen aquests paràmetres, són els que caracteritzen el perfil del neoliberalisme, no és veritat? És a dir, l'important és el diner, aquí i ara, l'important és atrapar el que puguem i, després ja en parlarem. Els conceptes de solidaritat, els conceptes de compartir les coses només tenen una significació del 15 i un 17% respectivament. Podria estendre-m'hi molt més. L'índex demogràfic tampoc hi ajuda –ja hi entrarem, si de cas, en la rèplica–; hi ha motiu.

Voldria conèixer els criteris de capteniment de desenvolupament del Pla, però ja he dit que els suposo una intenció plausible, però observi, senyor conseller, això del Pla és del 93, si ho dic bé, estem ja en el 95, les dades que li he exposat parlen d'una família fragmentada, de la qual podríem trobar el reflex teòric en *El jo dividit*, de Laing, o una família agonitzant, que el trobaríem en *La mort de la família*, de Cooper, per exemple, i en tot cas, del que estem parlant és d'una família a la qual ho exigirem tot i li donarem ben poca cosa. Sap, senyor conseller, vostè millor que jo, que avui les famílies i sobretot els ventalls de les famílies que més pateixen, han ja de carregar –i si vol hi entrarem en la rèplica– amb la persona gran perquè la pensió és escassa i no es pot col·locar en cap centre especialitzat, en un gran percentatge de casos; han de rebre el fill petit, que té contractes que no li

permeten d'independitzar-se, i un 84% dels malalts mentals han de ser curats, han de ser tractats, cuidats per les famílies, en precarietat.

He intentat, senyores i senyors diputats, posar de manifest que una cosa són els desitjos i, l'altra, les realitats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo voldria agrair-li a vostè, senyor president, a tots vostès i sobretot al senyor diputat, també, la gentilesa que van tenir, que davant les meves dificultats d'agenda del dia d'ahir, em permetin substantiar-la avui. Demano excuses per aquest fet.

Vostè tracta un tema, senyor diputat, que és certament important, i que avui ningú discuteix, tot i que és cert que fa molt pocs anys aquest era un tema difícil de tractar políticament. Jo recordo que, quan vaig exposar per primera vegada la necessitat de fer un pla de la família, vaig rebre una crítica una mica burlesca d'algun mitjà de comunicació, però avui això no es discuteix, i jo crec que això és un avenç. Si nosaltres volem cercar una vertebració i cohesió socials, ens hem de fixar en el barri, com altres vegades hem parlat, i ens hem de fixar també en la família, i en tot allò que possibilita la cohesió interior de la persona i la socialització de la persona.

La família és un d'aquests llocs i per això el Pla de suport a les famílies és un pla –no un programa, sinó un pla– de referència. És un pla sota el qual s'han de judicar totes les actuacions del Govern. S'ha de veure si el que fem té en compte aquest Pla, i realment es va avançant de cara a la consecució de tenir tot un quadre d'actuacions de suport a les famílies.

Aquest Pla ha estat valorat a nivell internacional molt positivament. El mateix doctor Sokalski, que va ser el coordinador a les Nacions Unides per a l'Any de la Família, va parlar aquí a Barcelona i fora de Barcelona, en altres països, en termes positius, fins i tot jo diria que potser elogiosos, del Pla que es va elaborar a Catalunya. I aquest Pla no va ser cuinat dins el Govern ni en les esferes administratives i polítiques, sinó que va tenir una àmplia participació del sector social, del teixit associatiu. Vostè abans ha dit que s'hi havia tingut poc contacte; doncs, en l'elaboració del Pla, no, i en la presentació, tampoc. Recordi que poques vegades..., jo no recordo que s'hagi fet en altres ocasions, segurament alguna cosa s'haurà fet, però jo no recordo que s'hagin fet, com es va fer en aquest Pla, quatre presentacions públiques en diferents col·legis professionals, invitant tot el teixit associatiu de cara al que contenia el Pla, i escoltar els seus punts de vista, i veure exactament com, aleshores, havíem de començar a caminar en aquesta actuació. Per tant, això s'ha fet, i jo aprofito també per dir que també s'ha donat suport a tota la creació d'entitats que treballen en el camp de la família, a tota l'actuació d'aquestes entitats, a la federació que es

va constituir, de moltes entitats. I aquest és un camp que s'haurà d'anar afavorint. Per tant, tota la coordinació, tot el contacte amb el teixit associatiu, això s'ha fet.

Ara, com vostè sap, en el món hi ha quatre classes de política que els diferents països fan: hi ha la política natalista, que el seu prototip és França, que el que cerca és incrementar la natalitat; hi ha una política que cerca donar suport davant de determinades situacions que pot tenir la família –situació d'una persona disminuïda, o d'una persona gran, per exemple–, que aquesta és la política que podríem denominar com a «política britànica», per també titllar-la amb un exemple; hi ha la política que cerca el suport de la creació de la família i el suport a determinades situacions que la família viu, que és el model nòrdic, el model suec, i després hi ha un quart grup de política, que és no tenir cap política, que és tradicionalment –això també és una política, no tenir-ne cap també és una política–, que és tradicionalment on se situen una sèrie de països, entre ells Espanya, que no han tingut mai una política familiar plenament clara.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres hem d'anar enfortint la nostra, el nostre Pla de suport a les famílies, i hem d'anar procurant que dins de l'Estat es vagin introduint actuacions que tinguin a veure amb el suport que les famílies han de tenir, sobretot en aquelles competències en les quals Catalunya no en té, són competències a nivell de l'Estat.

Jo, de cara a la instrumentalització d'actuacions concretes per part de la Generalitat, l'he de remetre a la Resolució que va aprovar el Govern el 7 de juny de 1994, de diferents actuacions que els diferents departaments de la Generalitat es varen comprometre a desenvolupar en el transcurs del 94 i que ara estem acabant de confrontar, després dels ajustaments pressupostaris que hi han hagut, i que espero que dintre del mes d'abril, abans de Setmana Santa, es puguin donar a conèixer quins són els compromisos concrets que cada un dels departaments de la Generalitat farà durant aquest any.

Aquest acord, que és un acord oficial del Govern, com li he dit, del 7 de juny de 1994, tenia nou àmbits en concret; no el llegiré tot, perquè aleshores..., està al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* i, per tant, vostè el pot consultar, però en això hi havia un ampli ventall d'actuacions en el terreny de l'habitatge, afavorint i, per tant, canviant, ordenant canviar alguns decrets i alguna normativa de cara a afavorir l'adjudicació d'habitatges de protecció oficial per fomentar, vetllar i donar suport a les famílies com a nucli d'unitat de convivència; mantenir la vigència de determinats decrets i determinades normatives de cara a ajuts que ja existien i que es comprometia el Govern a mantenir-los, de cara a facilitar aquesta ajuda familiar, tant en els ajuts d'accés a l'habitatge com ajuts per a la rehabilitació d'aquests habitatges; proposar la reducció del tipus d'impost sobre el valor afegit fins al tipus mínim d'adquisició d'habitatges de qualsevol tipologia protegida; promoure un seguit de mesures concretes per ser adoptades directament o per ser consensuades amb l'Administració de l'Estat, etcètera –vostè ho pot consultar. Hi havia tot un apartat important de cara a

les famílies pageses, que tenen unes realitats molt concretes, també això és molt extens, i el Departament de Treball tenia, i ho ha fet ja, té resolta tota una sèrie d'actuacions en l'àmbit de la inserció laboral de la dona: ampliar fins a tres anys el període de reserva del lloc de treball per llicències per a l'atenció a un fill, per exemple, això es va resoldre, això es va aconseguir de l'Administració de l'Estat, del Senat, es va introduir en el Senat i després això existeix; modificar l'Estatut dels treballadors en el sentit d'eliminar la clàusula restrictiva que limita el període entre un terç i la meitat de la jornada laboral de reducció de la jornada en el cas de cura de fills acabats de néixer o disminuïts, i donar prioritat a les dones amb càrregues familiars que han decidit reincorporar-se al mercat de treball, és a dir, avui una dona necessita molt clarament tenir una gran atenció de cara a fer aquells cursos de formació ocupacional que li permetin reciclar-se en tot aquell camp en què la seva professió ha avançat mentre ella ha estat de baixa per maternitat.

Bé, també hi havia aspectes en l'atenció sanitària, en l'àmbit legislatiu, en l'àmbit de la gent gran, en l'àmbit dels nens: saben que nosaltres hem de cobrir..., avui per avui el Departament d'Ensenyament no pot preveure l'escolarització de zero a tres anys, comença a tres anys, per tant, hem de preveure, per a situacions en què treballen tots dos, situacions socials determinades, el Departament de Benestar Social, una actuació transitòria mentre la situació per part del Departament d'Ensenyament sigui així.

En definitiva, tota una sèrie d'actuacions que vostè pot consultar i que es varen completar amb la presentació al Congrés de Diputats de catorze mesures concretes que havien d'incloure els pressupostos de l'Estat. Aquestes mesures no van ser totes aprovades, en va ser una petita part, però esperem que entre el que es va aconseguir l'any passat i el que es pugui realment avançar en properes presentacions, discussions pressupostàries, aleshores també es vagi configurant a nivell de l'Estat –i tenint referència del que a nosaltres ens condiciona– una veritable política de família.

Li he dit però, senyor diputat, que per nosaltres «família» no és només la família extensa que vam conèixer, que jo vaig conèixer en la meua joventut, ni la nuclear, que després ha estat la majoritària: també la família monoparental és família, i això cada vegada –vostè ho ha dit, això és així, són signes dels temps–, la família monoparental cada vegada tindrà una major incidència; això en països que ens porten alguns anys d'avantatge en aquest terreny, com Suècia i com Gran Bretanya, és un cas clar, i per tant això s'ha d'acceptar. Això és veritat, la família l'hem de considerar com a tal i l'hem d'ajudar, perquè aquesta activitat, aquesta actuació de vertebració, de cohesió social i tots aquests valors que vostè ha assenyalat com a valors positius de cara a la família, la família monoparental també els dona. I nosaltres hem d'adaptar-nos al que són els signes del temps i el que reclama la societat del temps en què vivim.

Jo confio..., potser amb la seva intervenció posterior podrem avançar en algun camp més que hagi quedat no prou ben tractat, però jo confio que aconseguirem tenir una veri-

table política de família no tan sols a Catalunya, que jo diria que la tenim, almenys tots aquests textos legals en són un testimoni, sinó també a nivell de l'Estat. Perquè això no és tan sols –com ja ha dit vostè i jo he reiterat– quelcom positiu, sinó que té una incidència clara, directa amb el que és la vertebració de la societat.

Miri, els tècnics del Departament de Benestar Social quan es refereixen a una actuació inadequada d'una determinada marginació, d'una determinada situació, d'algun noi amb problemes, normalment sempre acaben els seus informes d'aquesta manera, normalment, això és una constant: «aquest noi, aquesta persona pertany a una família desestructurada», per tant ells donen realment el seu accent que aquesta situació en gran mesura té a veure que la persona pertany a una família desestructurada. Fixi's si en té d'importància el tema que estem tractant.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant pot formular la rèplica.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vostè estima que en el seu moment el Pla integral de la família fou presentat com quatre vegades en públic i fou àmpliament debatut. Jo li mantenia que sí que ho fou, però ho fou amb organitzacions jerarquitzades i naturalment amb la representació d'aquestes, i en canvi ho fou molt menys a nivell de bases socials.

Miri, senyor president..., perdó, senyor conseller –ja veu que he fet un *lapsus linguae* degut a circumstàncies alienes a la meua voluntat.

El Sr. PRESIDENT: També li interessa al president, eh?

El Sr. REGUANT: Li interessa la qüestió, senyor president; segur, segur que sí. Gràcies per la seva amabilitat.

Miri, centrem-nos un minut en la cosa dels salaris socials de la família, que vostè convindrà amb mi que és un punt important per impulsar la desestructuració de la família que vostè esmentava fa poc que era l'element a què sempre un fa referència quan alguna cosa no va bé en algun nucli familiar, quan algun individu de la família no funciona.

Miri, pel que fa a Catalunya, senyor conseller, no fou la primera de les comunitats autònomes en què s'instaurà el salari social, fou la quinta, per bé que seguidament, en un any de diferència només de les que s'havien pronunciat abans en fornir recursos per al salari social. Però una vegada instaurat, en aquest moment Andalusia té 5.000 llars perceptores i hi dedica 3.900 milions de pessetes; Catalunya té 7.000 llars perceptores –si les xifres no m'erren– i hi dedica 2.450, són partides obertes, i Madrid són 9.956 famílies perceptores i hi dedica 3.210, i al País Basc són perceptores 16.436 famílies, hi dediquen 6.176 milions de pessetes.

Vol dir d'alguna manera, doncs, que és Catalunya una de les primeres productores en creixuda de PIB. El que seria lògic és que, d'acord amb la filosofia que els ha fet fer a vostès un acord interdepartamental en nou àmbits, que vostè n'ha descrit alguns i els altres estan perfectament desenvolupats en el lloc corresponent, el que sí que sembla és que pel nombre de famílies que nosaltres tenim en aquesta situació,

una vegada fet el buidatge social màxim, segurament hi hauríem de dedicar el doble d'això.

Vostè em dirà probablement que l'any passat o l'anterior la partida de sortida era d'un nivell i la finalista era molt més significativa. De totes maneres, em semblava que li havia de fer referència a aquest aspecte, perquè la família sigui d'una sola persona o sigui un nucli, miri, o té els recursos suficients per intentar inserir-se a la societat d'una manera no traumàtica o pateix sistemàticament perquè es queda despenjada del procés. I vostè sap millor que jo que en la societat en què vivim es produeix una dissociació molt important entre famílies que mai estan en crisi, que són el 7%, i la resta, que són un 84%, que estan en determinats nivells de crisi o en crisis molt profundes, la pobresa severa i relativa, per exemple, que sumen el 23% de la població.

Dit això, voldria dir-li, senyor conseller –i amb la satisfacció que li interressi la meua interpellació al senyor president, també, cosa que me n'alegro–, que li faré una Moció que segurament vostè tindrà la sensibilitat de prendre-me-la en consideració i votar-me-la en contra (*remor de veus*), cosa que ja li agraeixo, que els departaments d'aquest Pla integral de la família crec que es veurien molt potenciats si fossin capaços –vostè ja ho haurà pres en consideració això– de crear un Icaf, un Institut Català de la Família. Tenim tres instituts escampats als departaments de la Generalitat, i alguns d'ells..., tots tenen una justificació important, no cal dir per exemple l'últim, el d'Investigació Oncològica, per exemple, però, vull dir, aquest jo penso que podria tenir un relleu molt important si fóssim capaços de dotar-lo d'una funció molt precisa: no hauria de desarticular el Pla integral de la família, no, en tot cas hauria..., per exemple, jo pensava: podria ser un institut d'investigació sociològica, per exemple, sense substituir-ne cap, complementar-los tots, i a la vegada poder donar respostes molt ràpides, immediates, a aquelles situacions fàctiques que ni els ajuntaments, ni a voltes els departaments de la Generalitat saben com intentar resoldre, a voltes per raons alienes als mateixos departaments.

Per tant, senyor conseller, l'escollaré, i la Moció la hi faré i li procuraré argumentar la imperiosa necessitat que es creï l'Icaf, l'Institut Català de la Família... (*Remor de veus*.)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Senyor conseller, per contestar la rèplica, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, en un pla de suport a la família s'ha de considerar especialment a les famílies que tenen problemes, però faig la remarca –potser no seria necessari, però faig la remarca– que un pla de suport a les famílies no és un pla de suport només a les famílies marginades o amb problemes, és un pla de suport a totes les famílies. És clar que, evidentment, s'ha de posar major accent en aquelles que tenen problemes.

I la desestructuració familiar –també faig la remarca– no és sinònim de marginació. Hi ha moltes famílies que estan desestructurades i no són marginades, simplement tenen una

desestructuració d'un tipus o un altre. Sí que és cert que la marginació comporta majoritàriament una desestructuració familiar, però això no són sinònims, sinó que en tot cas són conseqüència d'influència d'una a l'altra.

Vostè s'ha referit en aquesta seva darrera intervenció a la renda mínima d'inserció. Tothom afirma que la renda mínima d'inserció, que a Catalunya –tant el Departament de Treball, com el Departament de Benestar Social, que ho dirigim amb aquesta comissió interdepartamental– és una molt bona renda mínima d'inserció. N'hi ha algunes de les que vostè ha exposat –no diré cap nom, perquè ningú se senti ofès–, n'hi ha algunes de les que vostè ha exposat que hi dediquen molts diners, però no és un referent que jo realment tingui anheli per assemblar-nos-hi. La renda mínima d'inserció ha de ser d'inserció; no ha de ser una repartidora, no ha de ser simplement una forma de donar simplement uns ajuts econòmics. La del País Basc té alguns punts que nosaltres no hi podem arribar amb ajuts d'infraestructura generals, i que ens agradaria arribar-hi, tant el Departament de Treball com el Departament de Benestar Social, i des d'aquest punt de vista sí que he de dir que ens agradaria poder dedicar-hi més recursos. Però el fet que nosaltres tinguem un pressupost important, per cert, però un pressupost que és inferior a d'altres això no és un signe de dedicar-hi menys atenció i que el nostre Pla sigui menys valuós. Jo diria que ans al contrari, sobretot si es té en compte –com vostè ja hi ha fet referència– que són unes partides pressupostàries obertes, vol dir que no estan limitades per cap consignació pressupostària i que s'aprova i es concedeix tot allò que entra dintre de la normativa.

En aquest sentit, que se sigui rigorós a no concedir ajudes que són purament assistencialisme, que no resol res; que se sigui rigorós, que la gent compleixi els condicionants de la normativa crec que és un aspecte positiu. Jo crec que no seria res bo que nosaltres gastéssim quatre vegades més del que gastem si això no afavoria –i no ho afavoriria, ja ho dic jo– una major inserció en la societat d'aquestes persones.

Precisament, amb la reforma que el Departament de Treball estem fent, juntament –possiblement– amb una major percepció en algunes situacions, ja ho veurem, però hi ha realment ser encara més inflexibles en determinades situacions que aleshores es poden convertir en dependents, i estem estudiant amb el Departament de Treball i el Departament de Benestar Social què passa amb les famílies que fa més de dos anys que estan en aquesta situació, una a una, perquè aleshores això ens ha de donar una anàlisi exhaustiva, ponderada, del que hem de fer en el futur.

Per tant, nosaltres seguirem treballant en la renda mínima d'inserció, que creiem que és una molt bona eina, de cara a aquest estudi de la pobresa que estem fent i que passarà al Govern dintre d'unes poques setmanes, però ens hem de mantenir en el rigor i ens hem de mantenir a no voler realment que això es converteixi en una renda simplement d'una repartidora, d'un assistencialisme, que això –com he dit– mai duu enlloc, i que hem d'enfortir en tots els casos la possibilitat, l'esforç que la persona que és ajudada pugui

realment un moment o altre sortir de la situació en què es troba.

Bé, aquest és l'aspecte de les famílies que es troben en aquesta situació més difícil, que han de ser les que han de tenir també més atenció per part dels poders públics, però el Pla de suport a les famílies és un pla molt més ampli, no s'ha de..., no se circumscriu en això, sinó que és un pla de suport a totes les famílies de cara al paper inestimable que té en la societat de vertebració i de cohesió socials. I en aquest sentit nosaltres seguirem treballant de cara a implementar-lo i de cara que aquest Pla –que, com he dit, ha merescut molts elogis a nivell internacional– pugui ser un pla de referència en tota l'actuació del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de les oficines de Benestar Social

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general de les oficines de Benestar Social, presentada pel diputat senyor Joan Ferran, del Grup Socialista al Parlament. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que presentem avui té com a objectiu instar el Consell Executiu de la Generalitat perquè vetlli per una correcta i imparcial utilització dels organismes i de les institucions dependents de l'Administració, i molt especialment feia esment d'aquells que tenen relacions i dependència amb la Conselleria de Benestar Social.

Aquesta Moció saben vostès que neix com a conseqüència de la interpellació que vam substanciar en l'anterior Ple, en la qual el nostre Grup va plantejar davant la cambra la seva preocupació per les notícies i les informacions rebudes, respecte a la utilització que es feia d'alguns càrrecs del Departament de Benestar Social, de les oficines de Benestar Social, vinculant-les a la campanya del senyor Miquel Roca a l'alcaldia de Barcelona.

La interpellació feia referència a activitats d'alguns alts càrrecs de la Conselleria, com he dit, que consideràvem nosaltres que no havien delimitat o diferenciat clarament el que era el dret individual que té qualsevol persona en fer una campanya per a un candidat o per a un partit, i allò que és, que considerem que és la utilització de la informació, de les dades i de les relacions de les administracions a favor d'una candidatura.

A requeriment del senyor conseller vàrem donar dades concretes i casos que, al nostre entendre, feien palesa aquesta situació, i avui presentem aquesta Moció que, com vostès saben, pretén aconseguir una aprovació suficient de la cambra per tal d'aconseguir entre tots una millora en el funcionament de l'Administració i de les institucions i un funcionament que fos més clar, més transparent i més plural.

La nostra intenció en pujar avui a aquesta tribuna no és furgar novament en allò que vàrem comentar el darrer dia, ni caure tampoc en una relació detallada de fets puntuals que puguin donar lloc a un debat com el que vam tenir l'altre dia en el qual se'ns va contestar, se'ns va replicar, vostès també fan això. La nostra intenció no és aquesta; creiem que aquest seria, en aquests moments, un debat estèril.

La nostra voluntat avui –i em sembla que la Moció ho explicita molt bé– és establir mecanismes correctors; és establir mecanismes perquè aquestes situacions no es tornin a produir; és establir acords pels quals tots els diputats i tots els grups d'aquesta cambra estiguem convençuts que, per al bon funcionament de les institucions, la utilització partidista en el joc electoral de les administracions no és bona.

I he de confessar-los, senyores i senyors diputats, que del debat del darrer dia ja s'han produït alguns..., certs efectes, entre cometes, «normalitzadors o positius». Explicaré una anècdota, simplement.

Vostès recordaran, senyors diputats, els que eren aquí presents, que jo vaig posar un exemple damunt la taula. Era un exemple que feia referència a un casal d'avis de Barcelona, en el qual..., que depèn de la Conselleria de Benestar Social, en el qual jo vaig explicar que s'havia negat al senyor regidor del districte, repetidament, la seva entrada, la seva presència allí per visitar, per fer una conferència, per saludar els avis del casal. Durant tres anys al senyor Enric Truñó li va ser vetada l'entrada a aquest casal d'avis adduint que allí no es feia política, que no es deixava entrar persones que parlessin de política i que tenien unes certes instruccions al respecte.

Doncs, bé, jo els he de dir avui que aquell dia aquell casal va trencar la seva virginitat apolítica invitant el senyor Miquel Roca i jo em vaig exclamar d'això en aquesta tribuna i vaig plantejar en la interpellació aquest exemple, i ara els he de dir, també, en honor a aquesta normalització que plantejo, que el senyor regidor Enric Truñó, dos, tres dies després de la interpellació, va rebre la invitació per part d'aquest casal d'avis per visitar el casal i per entrar a parlar i per poder fer la visita que durant tres anys li havia estat denegada.

Això ho esmento, senyores i senyors diputats, no com un èxit, no com una contrapartida, no com una compensació, sinó com un símbol de normalitat del que plantejàvem aquell dia aquí i que esperem que sigui extensible en altres àmbits, en altres partits i en altres persones i, si més no, com un símbol d'igualtat d'oportunitats i d'imparcialitat..., de cafè per a tots, com es diu vulgarment.

Però més enllà d'aquests fets puntuals esmentats, de què podríem parlar a bastament, a mi m'agradaria, senyores i senyors diputats, que reflexionéssim tots plegats sobre la institucionalització de la política, sobre el paper dels partits polítics, també; sobre la participació o fins i tot del perill que representaria o representa una tendència que vam exposar aquí a la tribuna, a una progressiva institucionalització d'aquestes formes organitzatives. Vàrem parlar d'això, aquí, en la interpellació; vàrem alertar sobre els perills d'un partit

paral·lel covant-se a les institucions; covant-se en aquests moments concretament a la Conselleria de Benestar Social, integrat per càrrecs institucionals o aspirants a càrrecs institucionals. I també varem parlar dels perills d'una progressiva apropiació d'aquestes activitats que són pròpies dels partits polítics, com és fer campanyes, com és explicar la política, com és preparar les visites dels candidats, que es veurien substituïdes i desplaçades per aquest partit paral·lel alimentat i creat des d'òrgans de l'Administració, comandat i coordinat per càrrecs de l'Administració.

Vam alertar d'aquest tema i aquest tema ens sembla que està en el rerafons de la interpellació de l'altre dia, més enllà dels fets puntuals aquí expressats.

Aquest, senyores i senyors diputats, és un fet que ens preocupa; que varem denunciar, com he dit, com a rerafons dels fets puntuals esmentats i que ha tingut les seves concrecions i que nosaltres creiem que, normalment, quan ens exclamem, quan fem una interpellació com l'altre dia, estem carregats d'aquesta raó, que darrere del fet puntual d'un candidat, d'unes eleccions immediates, hi ha també un fet més profund, que és una certa transformació del que és adient per a un partit polític que s'està fent des d'unes altres esferes.

Miri, tornarem també a la concreció, per entendre'ns. Quan es parla, quan es fa política en les cases regionals, malgrat dir des de la Conselleria de Benestar Social que no es fa política en les cases regionals, i nosaltres veiem que es capta el president d'una casa regional i entra a sou de l'Administració i se'l fa encarregat d'aquests temes, com és el cas del senyor Manuel Ruiz, de la Casa de Andalusia, i se li dóna despatx i se li fa fer aquesta feina, creiem que es comet un error.

Nosaltres, quan veiem que es fa política amb l'ètnia gitana, per exemple, i s'agafa el president o el coordinador de les federacions gitanes i se'l posa a sou de l'Administració, i se li dóna telèfon i despatx, com és el cas del senyor Heredia, creiem que s'està fent un error. Quan s'estableixen estrets vincles amb moviments de treballadors o sectors socials enfrontats amb institucions i es produeixen ingerències estranyes —i ara estic pensant, concretament, en el món del taxi, amb l'Associació Catalana del Taxi— i se'ls faciliten coses, se'ls donen locals —a l'edifici Piramidon, planta onze, despatx nou, de Barcelona—, locals d'un hotel d'entitats de Benestar Social, creiem que s'està cometent un error.

I quan s'organitzen —com dèiem en l'última interpellació— visites del candidat o entrevistes amb el món associatiu partint de la situació d'avantatge de la persona que té una oficina de Benestar Social, que està governant, considerem que es comet un error.

Això és el que els estem plantejant, senyores i senyors diputats de la cambra. Estem, digui el que es digui, assistint a una certa negació dels partits com a forma d'acció i com a forma de participació política, perquè els estem substituint per una altra forma que pren cos, que està dins l'Administració.

Nosaltres considerem que estem assistint a l'afebliment del sistema; és a dir, estem conferint a l'Administració atri-

buts que no li pertocuen. I en certa forma estan vostès, a la llarga, afeblint el seu propi partit, estan afeblint també Convergència i Unió o, si més no, la idea inicial que va constituir el seu partit. Estan fent, per tant, un mal servei a la seva mateixa organització.

Sincerament, senyores i senyors diputats, nosaltres creiem..., volem dir que no es pot engolir, que no es pot menjar tot el que es mou a la societat civil, perquè pensem que en fer-ho correm el perill d'empobrir-la fins a uns límits insospitats o bé, o bé, la lliguem de mans i la lliguem de paraula. Pensem que no es pot empobrir el moviment associatiu en base a posar en nòmina o a contractar els seus cervells, és a dir, els seus motors, encara que això es faci des de la més estricta legalitat. No estic dient que es faci el contrari, eh? Encara que això es faci des de la més estricta legalitat.

La dependència de l'Administració de totes aquestes persones pot arribar a fer esclaus, pràcticament, els millors creadors de la societat civil catalana, els pot convertir de creadors en transmissors d'aspectes justificadors de raons de Govern, i això és perillós.

Nosaltres pensem que difuminar la fórmula partit-participació vers la fórmula partit institucional pot ser nefast per al país. És una possible via que té reminiscències fins i tot mexicanes, si em permeten l'expressió. I pensem, en definitiva, que una politització de l'Administració amb fins electorals és rebutjable, això ho vam dir, que és nociva, però ho pensem no amb l'horitzó immediat del 28 de maig, com es podia entendre, o com alguns ho han volgut entendre, sinó com una cosa de més rerafons, a més llarga durada.

I és per tot això, i segurs que el Grup de la majoria prendrà en consideració aquestes paraules que acabo de pronunciar aquí a la tribuna, que hem demanat, que demanem, mitjançant la Moció que hem presentat avui, una observança rigorosa d'allò que creiem que ha de ser natural a l'Administració, que són aspectes d'imparcialitat, que són aspectes d'esperit de servei a la comunitat, i vostès, senyores i senyors diputats, hauran comprovat que la nostra intenció en la defensa de la Moció ha estat realment fugir de l'anècdota o d'una relació detallada de temes, com van fer potser en la interpellació, perquè així ens ho van demanar, perquè així ens ho va exigir el senyor conseller, i els hem plantejat també un problema de fons, el fons d'una qüestió per a la seva consideració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Han presentat esmenes al text d'aquesta Moció el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup de Convergència i Unió. Per a defensar les dues esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya en aquest Parlament vam escoltar amb molta atenció la substanciació de la interpellació que va fer el diputat Joan Ferran en nom del Grup Socialista en el darrer Ple de la cambra. També vam escoltar

amb interès les explicacions que va donar el conseller Comas, tot intentant aclarir que la seva Conselleria és immaculada de l'acusació de partidisme electoralista. Tampoc el conseller no va estalviar acusacions cap a les polítiques d'institucions controlades pel Partit Socialista.

Posteriorment hem llegit la breu Moció subsegüent, que ara, en aquests moments, estem discutint. El seu contingut ens sembla coherent amb la intenció del diputat interpellant, i correcte tenint en compte quina és l'actuació de la Conselleria, segons les nostres informacions. No tenim res a dir-hi. Tot i això, tant la interpellació com la Moció, les considerem massa parcials.

Compartim la preocupació per la utilització partidista de la Conselleria de Benestar Social, però alhora també ens preocupa la utilització partidista de les institucions en general. Aquests dies, immersos en plena precampanya per a les eleccions municipals, podem comprovar com l'actuació dels ajuntaments no és pas un model d'imparcialitat i neutralitat. I no ens referim només a les campanyes explicatives de com ho ha fet l'ajuntament, un ajuntament o un altre, durant els quatre anys de legislatura, sinó a la gran quantitat d'accions que en lloc de fer-se al llarg dels quatre anys de la legislatura es fan a darrera hora, just ben a prop de les eleccions municipals. L'enorme allau d'obres públiques, carrers asfaltats, monuments restaurats, parcs reestructurats i les seves preceptives inauguracions; l'organització de macroexposicions sobre les ciutats o els pobles, fins i tot amb alguna de tan interessant com la que ha fet l'Ajuntament de Barcelona sobre el seu passat romà, però que casualment es fan totes aquestes exposicions i activitats en període preelectoral.

Posats a parlar de Barcelona —i em perdonaran—, també em pregunto o ens preguntem per què no es qüestiona també l'oferiment gratuït a tots els ciutadans i ciutadanes d'una magnífica i molt útil guia urbana que només fa tres mesos es venia per més de 1.500 pessetes. Poso Barcelona com a exemple i cas vistós d'activitat frenètica preelectoral; òbviament, aquesta febre arriba a molts altres ajuntaments, segurament a tots, i no voldria que es veiés en les meves paraules cap especial atenció cap al cap i casal.

Tornem al tema que ens afecta. Tots aquests exemples són correctes, tots són mostres d'imparcialitat i neutralitat? Inevitablement, aquesta argumentació ens porta a fer referència a la coneguda cita bíblica de la palla i la biga, però no ho faré o, en tot cas, ho faré d'una altra manera: el que cal és que tots reconeguem les bigues que tenim a l'ull, i tots, tots plegats, posem les mesures per adonar-nos que les tenim i aleshores fer el possible per eliminar-les.

En definitiva, i tornant al motiu de la meua intervenció, les acusacions contra la Conselleria de Benestar Social segur que tenen moltes rèpliques i exemples en altres, segurament tots, tots els bàndols polítics. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya entén la Moció com la referència a un cas concret i puntual. Volem aprofitar l'ocasió, i especialment tenint en compte l'actual període preelectoral, per fer un plantejament general i que ens afecta a tots els grups polítics.

L'esmena que hem presentat, la segona esmena que hem presentat, vol fer general el cas concret i vol obrir les vies per resoldre-ho, tot proposant que es regulin, o bé de forma legislativa o bé per la via del pacte entre els partits, i sota la forma d'autocontrol, totes aquestes activitats. Creiem que les administracions públiques no es poden convertir, durant els períodes electorals i, sobretot, en els períodes preelectorals, en aparells de propaganda a favor de certs candidats i a càrrec de l'erari públic. Ni la Conselleria de Benestar Social ni cap ajuntament no poden caure en aquest tipus de parcialitat. La frontera entre la utilització il·legítima i el funcionament correcte de les administracions és, evidentment, molt imprecisa i pot portar a diverses i múltiples interpretacions; precisament per això creiem necessari que els diferents partits, sota l'arbitratge del Parlament, si cal, s'asseguin i ho defineixin. Aquesta voluntat globalitzadora és el sentit de la nostra esmena, i ens agradaria que el Grup Socialista acceptés incorporar-la.

En relació amb l'esmena de Convergència i Unió —i aprofito l'ocasió per fer el posicionament en aquests moments—, hem de dir que és una mostra més del malabarisme semàntic a què el Grup de la majoria ens té acostumats. La seva acceptació significaria un canvi radical en el sentit de la Moció socialista, tot i que, si els redactors de la moció l'accepten per aconseguir la seva aprovació, ho entendríem i la votaríem a favor igualment, sempre que acceptin la nostra esmena, tota o part de la nostra esmena.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per defensar l'esmena presentada, té la paraula el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. El malabarisme semàntic de Convergència i Unió arriba fins a tal punt que en aquest moment retirem l'esmena que havíem presentat i desitjaria fer el torn de posicionament quan em toqui.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Aquest no serà semàntic: serà procedimental. Molt bé. Doncs passem a la fixació de posicions. Grup Mixt? El senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per anunciar el vot favorable a aquesta Moció. Des del ressò que tinc jo encara ara dels conceptes i les explicacions que el diputat Joan Ferran, amb motiu de la seva interpellació, va donar en aquest hemicicle, ens sembla que la Moció és una moció suau, però que, en el fons, el que es pretén és deixar clar i patent que des del partidisme no s'ha d'intoxicar, no s'ha d'entrar en les bases de l'associacionisme ni en les organitzacions de signe popular. Això va quedar ben explicat aquí quan el diputat Joan Ferran va fer la seva interpellació, i per bé que va ser contradit pel conseller, naturalment, amb arguments..., en fi, absolutament valuosos des del punt de vista de qui els deia, a aquest diputat li va quedar en la consciència que la interpellació d'en Joan Ferran, del diputat Joan Ferran, era absolutament ajustada a la lectura de la realitat que ell havia percebut. Això no vol

dir que a tot arreu hi poden haver factors dels que aquí es van substanciar l'altre dia.

De totes maneres, si s'aprova aquesta Moció, el que es farà és, almenys, un toc en la consciència de cada un dels grups del Parlament de Catalunya perquè es faci la política on s'ha de fer, i no pas intentar treure guany momentani, que en realitat és perdre valors substancials.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, la Moció a debat denuncia fets provats que es poden fàcilment contrarestar en tots els indrets de la clientelitzada Administració de la Generalitat. La utilització partidista, però, de la xarxa territorial de les oficines del Departament de Benestar Social voreja l'excel·lència en el compliment d'aquest encàrrec, i es converteix així en l'exemple més paradigmàtic que l'Administració pública catalana ha esdevingut, gràcies a Convergència i Unió, un instrument no al servei de l'interès col·lectiu, sinó un instrument al servei d'ella mateixa, un instrument al servei de Convergència i Unió.

Aquesta Moció no encerta, però, en el plantejament de les solucions. No és només un problema de voluntat política, com sembla deduir-se de la proposta de vetllar perquè els organismes i oficines dependents del Departament de Benestar Social respectin escrupolosament els criteris d'imparcialitat i neutralitat que han de presidir tota administració pública. No és un problema de vetllar, sinó d'assumir que amb aquest model d'administració no anem enlloc, que amb aquest model d'administració que amb entusiasme han copiat socialistes i convergents, no és possible vetllar per res.

El problema no està en les oficines de Benestar Social, sinó en el fet que els càrrecs de responsabilitat de l'Administració autonòmica a aquestes oficines, a la resta dels departaments i delegacions territorials, no són el resultat d'una carrera administrativa, sinó que es forja en el benefici i influx de Convergència i Unió a l'Administració catalana i del Partit Socialista a l'Administració central i en la part que li correspon de l'Administració local. El fonament no són les persones ni la seva ideologia, sinó les raons per les quals són escollides per a unes determinades responsabilitats en la funció pública, qui fa l'encàrrec i qui el compleix. Resulta molt difícil, amb aquestes pràctiques, que comparteixen amb la mateixa intensitat els socialistes a les administracions públiques que controlen, fer res per vetllar que no passin les coses que ara pretenen vostès denunciar de la Conselleria de Benestar Social.

El Grup Parlamentari Popular no pot donar el seu suport a aquesta Moció, no perquè no siguin certs els fets que vostè va denunciar en la seva interpel·lació, sinó perquè la proposta de vetllar perquè aquests fets no es repeteixin no té cap consistència si no ve acompanyada per una reforma global de l'accés a l'Administració pública i a la carrera administrativa. Qui vetllarà? El mateix que ho propicia? Creiem que no.

El Grup Parlamentari Popular s'abstindrà en la votació d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo voldria anunciar, en primer lloc, la votació favorable del Grup d'Iniciativa per Catalunya a la Moció proposada pel Grup Socialista, tot i que he de fer una primera consideració, i és que la denúncia feta pel diputat Joan Ferran i el Grup Socialista a l'anterior Ple, al nostre parer, els fets denunciats –jo crec que denunciats amb rigor– mereixerien, al nostre parer, una moció molt més contundent que la que avui es presenta. Creiem –si em permeten l'expressió– que és una moció *light* en relació amb els fets denunciats, uns fets denunciats que, a més, a mi em sembla que estaven ben denunciats, amb proves. Pensem que la moció d'avui hauria pogut ser més contundent. Vostès em diran: «Per què no ha fet esmenes, que és una possibilitat que tenim els grups de l'oposició?» Doncs no hem fet esmenes perquè les esmenes que hauríem hagut de fer nosaltres no haurien estat petites modificacions a un text, sinó un canvi substantiu, i ens sembla que no era adequat fer-ho en aquest tràmit parlamentari.

Dit això, voldríem entrar en una argumentació que al nostre parer és imprescindible quan tractem els temes que avui ens ocupen, i és que aquest Govern ha apostat, lamentablement, per una Conselleria de Benestar Social que expressa dues concepcions polítiques amb les quals el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya està en profund desacord.

La primera concepció és que totes les conselleries de la Generalitat fan política per a la «gent normal» –entre cometes, això de la gent normal–, i la Conselleria de Benestar Social fa política per a la gent pobre, per a la gent amb dèficit. Aquesta concepció absolutament bipolar. Això s'expressa en: habitatge, situat a Política Territorial; habitatge per a gent amb dèficit, situat a Benestar Social. Normalització lingüística, situat a Cultura per a la gent normal; normalització lingüística per a gent amb dèficits, a Benestar Social. Ensenyament universitari, secundari i primari a la Conselleria d'Ensenyament, i per a la població amb més dèficit a Benestar Social; etcètera. Ens hi podríem estendre. Aquesta és una primera concepció que nosaltres rebutgem de ple.

I la segona concepció que rebutgem de ple –i que té molta relació directa amb el que avui estem parlant– és que ha apostat per una Conselleria de Benestar Social que té una Direcció General d'Acció Cívica que se'n cuida, teòricament, del que denominen dinamització social –per a nosaltres, adoctrinament, amb aquests termes: adoctrinament– i de la relació amb el moviment associatiu com a instrument d'aquest adoctrinament. En aquest sentit, pensem que l'objectiu primari d'aquesta Conselleria és la imposició d'una hegemonia ideològica, i això ho hem denunciat en temes concrets: per exemple, quan la Conselleria de Benestar So-

cial va presentar el programa de «Poble amb civisme, barri amb civisme».

Òbviament, aquestes dues concepcions possibiliten la perversió d'una estructura administrativa, i possibiliten que una estructura que hauria de ser per a altres finalitats afavoreixi uns interessos partidistes. Per tant, els fets que denunciava l'altre dia el senyor Ferran i que en altres ocasions hem denunciat també el nostre Grup Parlamentari són producte d'aquesta concepció, d'una concepció que permet que hi hagi una direcció general que el seu objectiu és l'adoctrinament per imposar una hegemonia ideològica.

El que demana la Moció és obvi —és clar que l'hem de votar favorablement: és una obvietat—; el que és preocupant és que un parlament, el Parlament de Catalunya, hagi de debatre avui una moció i hagi d'aprovar —suposem, amb els vots de la majoria— una moció que demani una cosa tan òbvia com que el Consell Executiu hagi de vetllar perquè els organismes i oficines dependents del Departament de Benestar Social respectin escrupolosament els criteris d'imparcialitat i neutralitat. Només faltaria! Només faltaria! És a dir, l'indicador més greu de la situació que vivim és que avui, això, hagi de ser una recomanació del Parlament i del Govern, després, a la Conselleria de Benestar Social. Per a nosaltres, és la més gran evidència d'una situació pervertida, en què hi ha una confusió total entre els interessos públics i els interessos privats; al nostre parer, una característica definitiva d'un estil de govern de Convergència i Unió.

En aquest sentit, considerem intel·ligent que el Grup de la majoria hagi retirat la seva esmena —ens sembla que és intel·ligent i raonable—, i voldria, per últim, explicar o expressar el que em preocupa, que de la intervenció que ha fet el diputat Xavier Bosch en nom d'Esquerra Republicana se'n pugui desprendre un aigualiment de la denúncia feta, en aquest cas, pel Grup Socialista, en relació amb uns fets demostrats de la Conselleria de Benestar Social —em preocupa que pugui ser un aigualiment—, i en cap cas el nostre grup polític se sent identificat com un grup polític que també hagi pogut fer comportaments similars als que va fer en aquest cas la Conselleria de Benestar.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per tancar la sessió d'avui, aquesta intervenció en nom de Convergència i Unió, per posicionar-nos en una moció que neix de la interpellació realitzada el darrer Ple pel Grup Socialista i dirigida al Departament de Benestar Social, i concretament per parlar —i aquí voldria cridar un pèl l'atenció— de les oficines de Benestar Social.

Abans, però, si m'ho permet, voldria fer només dues petites i úniques referències a intervencions anteriors a la meua, de la de la diputada senyora Montserrat, només una pinzellada: quan ha dit que les oficines de Benestar Social estan més al servei de Convergència i Unió, o de Con-

vergència —em sembla que ha dit «de Convergència»—, en qualsevol cas suposo que del Govern, més que al servei dels ciutadans, jo li pregaria, senyora Montserrat, que doni una volta per les oficines de Benestar Social, els seus clients, i els preguntis si n'estan satisfets o no, si és un servei que consideren seu o que el consideren al servei del partit. És una reflexió, només.

I pel que fa a l'estimada companya d'Iniciativa per Catalunya, senyora Imma Mayol, dir que estic d'acord que és una moció *light*, és una moció *light*; després de com va anar el debat també tinc aquesta sensació —ja ho discutirem, ja en parlarem. I vostè diu que el Govern, a través del Departament i el Departament a través d'Acció Cívica, està endegant una tasca d'adoctrinament; ha fet un atac frontal a una manera de fer política que mai ha sigut la nostra, mai. Jo, de vegades —nostra, segur que no, i d'algú altre potser en algun moment, sí—, jo em qüestiono, fins i tot, si dintre dels nostres rengles seríem capaços de poder muntar un aparell que fos capaç de repartir adoctrinament polític a la societat, i que la societat d'avui s'ho cregués, a més a més.

I la retirada de l'esmena, era òbvia, perquè la vam presentar amb voluntat d'arribar a acords amb el senyor Ferran, al damunt d'aquesta esmena que presentàvem, i oferíem la possibilitat de transaccionar un text que fos més acceptable per part del Grup proponent, el Grup Socialista, això no ha estat possible, i per tant ens ha semblat que era molt més lògic i més, en aquest cas concret, perquè vull entrar més en el fons de la qüestió que no pas en les formes, que era millor retirar l'esmena, que això és el que hem fet.

Ara, a partir d'aquest moment, començaré a fer la intervenció en relació amb la Moció i no tant contestant els qui m'han precedit en l'ús de la paraula perquè, de fet, tampoc em tocava massa poder-ho fer, però em semblava important fer-ho.

Senyor Ferran, vostè, avui, jo pensava que faria un altre tipus de discurs, en la línia que la intervenció en la interpellació va ser una acció molt punyent, molt dura, donant molts detalls, concretant moltes coses del Departament de Benestar Social en general, i que avui faria un altre tipus d'intervenció. Lògicament, només faltaria, jo li respecto totalment el que vostè ha cregut millor de fer, i ha tornat a caure, jo crec, en aquest parany de tornar a baixar al detall de moltes coses, de molts detalls. Vostè parlava aquell dia i ha parlat avui que es fa des del Departament un intent de facilitar la campanya del senyor Roca a l'Alcaldia de Barcelona. Va fer relació que càrrecs del Departament s'han convertit poc menys que en el comitè electoral de Convergència i Unió; va treure un tema en relació també amb la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió dient que, tant el Departament de Benestar Social com la Corporació Catalana s'havien convertit en els dos ariets principals per a aquesta campanya de Barcelona. Per cert, que del tema de la Corporació —ara no és el moment—, en parlarem per poder donar més satisfacció que la que es va donar el dia que hi va haver la Comissió, en el sentit de per què i per quines raons l'alcalde Maragall no va sortir més

del que, òbviament, li tocava sortir en els telenotícies d'aquell dia; suposo que ha rebut informació dels sindicats –nosaltres també n'hem rebut, ja en parlarem al seu moment; es va parlar dels delegats de barri, dels delegats de zona, es va permetre fer una certa futurologia en relació amb la sort electoral del senyor Miquel Roca; va parlar de la reunió dels exercicis espirituals que es van fer en un hotel de Lloret; va parlar molt, molt, del tema dels delegats; li podria gairebé desgranar tota la seva intervenció. Però, en canvi, el que no va fer va ser parlar gairebé gens de les oficines de Benestar Social. Es va permetre passar des de la crítica al mateix conseller fins arribar al medicament que es pren el director general, el Primperan; va dir que, quan vénen campanyes electorals, li agafa mal d'estómac, això li provoca unes dificultats que s'ha de prendre Primperan –a mi em semblava que el Primperan era per als marejos, però potser sí que a més a més és per a altres coses. (*Remor de veus.*)

És a dir, vostè va donar una informació molt detallada d'aspectes puntuals, gairebé íntims, i va donar informació d'aspectes en relació amb el territori: visites que s'havien fet, que no es podien fer, que no era convenient, etcètera. Jo li vull portar a la reflexió, senyor Ferran, el fet que, si bé des del punt de vista de coneixement de la realitat, que no sempre és exacte –avui també em permeto dir-li que ha comès un parell d'errors: ni el senyor Heredia té despatx ni el president de la Casa d'Andalusia és qui vostè ha citat, i el senyor Heredia, que sí que és el president de la comunitat..., vostè ha dit que d'Andalusia, i és de Huelva, exactament, i vostè ha dit d'Andalusia. Bé, és igual, vull dir, al que vaig és que hi ha una part d'informació que és lògica que la tingui, i vostè sabrà com l'ha aconseguida, pels mitjans que tots els que tenim implantació en el territori ho podem fer, i després hi ha un altre tipus d'informació, aquesta molt íntima, gairebé diria, com l'exemple del medicament que es pren el senyor Violant, que vostè sabrà com l'ha obtingut, jo també ho sé, i de vegades tots plegats ens hauríem de senyar abans d'utilitzar segons quin tipus d'informació i segons de quin canal vénen, perquè avui les coses poden bufar d'una manera, un altre dia poden bufar d'una altra, i jo crec que s'hauria de tenir una certa cura. Sobretot, perquè quan s'expliquen coses s'hauria d'explicar la veritat i tota la veritat, i sovint els polítics tenim la temptació que quan ens vénen i ens expliquen qüestions, problemes, sobretot quan vénen de persones que poden estar en un moment determinat amb una certa molèstia, doncs, hem de saber destriar el que és important i el que no ho és.

A mi em sembla, senyor Ferran, que aquesta amplíssima informació que vostè va donar no ajuda, jo crec que no ajuda de debò a resoldre els problemes que s'han de resoldre des de la negociació, des de la bona entesa i des dels objectius comuns que haurien de ser, per a tots, que les administracions en general funcionin i funcionin més bé.

Però, de tot plegat, de les oficines de Benestar Social, que era el motiu que ens aplegava en el debat de la interpellació, ni se'n va parlar aquest dia, molt poc, ni se n'ha parlat avui. Jo crec que hi ha dues raons per les quals vostè

no parla de les oficines de Benestar Social: una, és perquè tenen el to crític que creguin que hagin de tenir, però no deu ser tant com per dedicar-hi una sessió a parlar-ne, perquè vostès no n'han parlat. No n'han parlat avui. El tema de les oficines de Benestar Social és, per mi, la meua interpretació que en faig –i li demanaré que m'excusi si no és la que vostè volia transmetre, però és la que jo en faig–, és una mica una part, una pantalla del que pot representar un debat més aprofundit de la seva disconformitat amb tot el que es fa en la política de Benestar Social. I ara ha tocat titular-ho «oficines de Benestar Social», i pot haver tocat, en un altre moment, criticar els delegats –que ja s'ha fet–, i en un altre moment, la política d'Acció Cívica, o la política dels disminuïts, o la que vulguin. Però, en definitiva, avui ha tocat això, una part del problema o de la qüestió del Departament de Benestar Social que li han volgut dir «oficines de Benestar Social».

La qüestió va més enllà, senyor Ferran. La qüestió és que hi ha un profund..., hi ha un descontentament important en els rengles de l'oposició en general i d'una forma especial del Grup Socialista, per la forma com s'ha estat portant la política de Benestar Social en el conjunt del Govern. I vostès, d'una forma cíclica i repetida, i col·locant-hi diferents representants, a la història de Benestar Social, que jo, des del Grup de la majoria, he anat tenint la confiança del meu Grup per anar responnent a les seves qüestions, a les seves mocions, l'hem viscut amb la senyora Barenys, l'hem viscut fins i tot en un moment determinat amb el senyor Sala, l'hem viscut amb l'estimat i recordat company Soto, i ara la vivim amb vostè. Jo crec que, una mica, l'objectiu que vostès, com a oposició, tenen plantejat fins avui, no l'han resolt. I ara tornen amb el tema de Benestar Social, avui amb les oficines de Benestar Social, denunciant aspectes que cap d'ells han pogut contrastar; que no dic que tot sigui perfecte, no he dit mai des d'aquesta tribuna que el que fa el Govern sigui el millor, em faria vergonya dir-ho, perquè no és veritat, perquè té les errades pròpies que tenim els humans i que té qualsevol govern. Però vostès han dirigit sistemàticament una campanya política que s'entén perfectament, i ja vull dir que és de desacord –no vull dir d'una altra cosa, vaig en compte amb les paraules–, de desacord amb el projecte de Convergència i Unió, que no els ha anat bé, que més aviat els ha fet mal i que, fins ara, el conseller Comas, per a vostès, en alguns aspectes havia sigut una mica la pedra a la sabata i potser el problema d'avui comença a ser que aquesta pedra es converteixi en una roca. (*Remor de veus.*)

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Ara el senyor Ferran, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Des de l'escó. Respecte a les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, anunciar-los que la primera esmena l'acceptarem, l'esmena de modificació, l'esmena número 1, l'acceptarem totalment, i que l'esmena número 2 l'acceptaríem fins al primer punt i seguit, on posa «fins electorals partidistes». Ex-

plicarem per què acceptarem aquestes esmenes. Home, doncs, senzillament perquè pensem que el Grup d'Esquerra Republicana, com el Grup, també, abans, quan s'han explicat la senyora Mayol i també la senyora Montserrat, del PP, han comprès la filosofia o el contingut de per què hem fet aquesta Moció i per què vam fer la interpellació. I han comprès, i es comprèn, què és el que passa en aquest país, i quin joc, quin rol, quin paper fa la Conselleria de Benestar Social i concretament el conseller de Benestar Social.

I com que el Grup d'Esquerra Republicana comprèn aquesta filosofia i comparteix amb la resta de la cambra que no és el Grup de la majoria els continguts, les formes d'actuar i les formes d'intervenir, amb tot el contingut de la paraula «intervenir» dins de la societat catalana, creiem que l'esmena està molt ben argumentada, molt ben plantejada, i planteja també una extensió del que nosaltres hem volgut dir, tant en la interpellació com en la Moció.

Però deixi'm, senyor Bosch, també aprofitant l'ús de la paraula que vostè em permet en presentar la seva esmena, explicar-li també una cosa: miri, el contingut d'una moció, jo em penso que no s'ha de mesurar per la major o menor duresa dels temes; tant Coca-cola és la Coca-cola *light* com l'altra Coca-cola: a tots ens endolceix la vida (*rialles i remor de veus*), i per tant, a una moció que insti el Consell Executiu, el Govern de la Generalitat a fer el que cal fer, és igual que n'hi diguem d'una manera o d'una altra: denota una situació en el país, denota una situació en el Govern, i denota uns mètodes polítics d'actuació determinats. Li hem dit dolçament, però li hem dit una veritat en el Ple del Parlament de Catalunya.

Dit això, dit això, sí que compartim amb vostè i amb la senyora Mayol que el Departament de Benestar Social és un departament molt polititzat, sí que compartim amb vostè

que les oficines de Benestar Social –i ho vam dir en la interpellació i en vam donar detalls–, des d'allí es fa el pla d'intervenció territorial del senyor Miquel Roca: això ho vam dir llavors, ho vam dir, ho seguim dient ara, i aquells exemples que vam dir aquell dia em sembla a mi que són vàlids per a avui.

El Sr. PRESIDENT: Vagi a les esmenes, senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Sí, senyor president. De les esmenes, ja li he dit que acceptem l'esmena número 1, que acceptem l'esmena número 2 del senyor Bosch, fins al punt de «partidistes», perquè comprèn totalment la filosofia nostra i creiem que també dels altres grups de la cambra, i permeti'm també donar-li satisfacció en una cosa, senyor Xavier Bosch, per si ha tingut algun dubte davant de les intervencions que hi han hagut del Grup de Convergència i Unió: he de dir-li també que sí que és cert que hi ha un senyor que es diu Manuel Heredia i té despatx al Departament de Benestar Social, contradient el que em deia el senyor Codina; el seu telèfon, el del Departament, és 4831701; és a dir, té despatx i té telèfon.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran.

Se sotmet a votació el text de la Moció, amb la modificació proposada parcialment per Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 38 vots a favor, 57 en contra i 1 abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts d'una del migdia i un minut.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu i il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per (gir / xec al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 19

Signatura

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

